

MED ANDRE ORD —

TEMA:
**FORBINDELSEN TIL
VIRKELIGHEDEN**

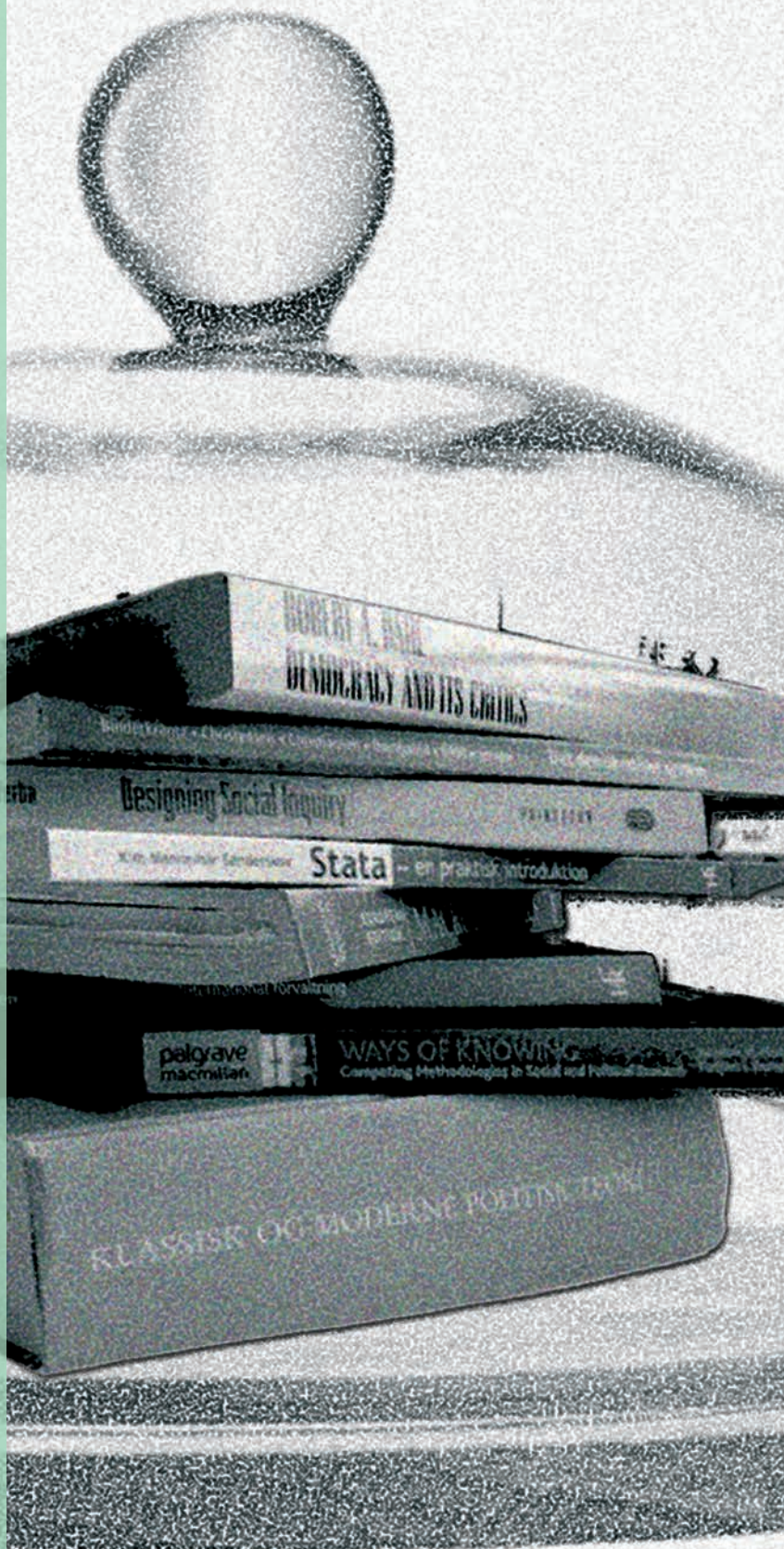
DEBATINDLÆG:
**ØKONOMI MED
SKYKLAPPER PÅ
STATSKUNDSKAB?**

BLIV KANDIDAT I:
**SECURITY RISK
MANAGEMENT**

**STUD.SCIENT.POL
PÅ BORGEN**
**INTERVIEW: MED
JEPPE MIKKELSEN**

CRIC:
**FRED I VERDEN
– MEN HVORDAN?**

**HJEMMEPORNO
PÅ PORTØRSTUEN**

MED ANDRE ORD—

MED ANDRE ORD #2 – FEBRUAR 2014

MED ANDRE ORD

www.polsci.ku.dk/mao

mao@ifs.ku.dk

Postadresse

Foreningen MED ANDRE ORD,

Institut for Statskundskab, Københavns Universitet,

Østre Farimagsgade 5,

1353 København K

Redaktør

Philip Larsen

Redaktion

Bergliot Borg Christensen, Sara Eichel-Illum, Nanna Honoré,

Jelle Van Der Kamp, Anders Bencke Nielsen, Sophie Amalie

Weisøe Fallesen, Thor Bjørn Andersen, Lasse Raagaard Jønsson

Bidragydere

Lars Bo Kaspersen, Yosef Bhatti, Jens Olav Dahlgaard, Jonas

Hedegaard Hansen, Kasper Møller Hansen, Christian Rostbøll,

Anders Berg-Sørensen, Jens Refslund Poulsen, Malte Marno

Sørensen, Olivia Harbsmeier, Nina Gytz Olesen, Alexander

Dimma, Kristina Klaborg, Vilhelm Vig Nielsen, Johan Rung,

flere studerende på 4. semester

Grafik og Layout

Matylda Rasmussen www.matylda.dk

Martine Seedorff www.mseedorff.dk

Kontakt

mao@ifs.ku.dk

Facebook – MED ANDRE ORD

Forside

Philip Larsen

Bagsideillustration

Nanna Honoré

Om

MED ANDRE ORD er studieblad for studerende og ansatte

ved Institut for Statskundskab, Københavns Universitet.

MED ANDRE ORD drives som en selvstændig forening

og er støttet af Institut for Statskundskab.

Indsend materiale

Enhver er velkommen til at indsende materiale til redaktionen.

Redaktionen forbeholder sig retten til at redigere, forkorte og

udelade indsendt materiale. Redaktionen påtager sig intet

ansvar for materiale, der indsendes uopfordret.

Annoncering

Direkte forespørgsel på mail mao@ifs.ku.dk

Helsides (sort/hvid): 1500,- kr.

Tryk

Frederiksberg Bogtrykkeri A/S

Oplag 600

ISSN 2246-0926

FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN?

Et semester er gået, siden MED ANDRE ORD overtog stafetten fra Statskundskab Kontakt. Det har på mange måder været et begivenhedsrigt semester – både på instituttet og redaktionelt. Redaktionen er vokset, og vi håber, at stadig flere har lyst at til gøre os følge fremover. Og på instituttet har det ikke skortet på nye initiativer og arrangementer i løbet af efteråret.

CSS blev blokeret, og 'Fremdriftsreformen' blev udskudt. Putnam lagde vejen forbi et stopfyldt Christian Hansen-auditorium, og en ny vinder af den årlige debatturering blev fundet. Alt imens disse begivenheder foldede sig ud, gjorde en ny forening sin entre på Statskundskab, og sammen med prominente skikkelser som Marianne Jøved og Bjarne Corydon satte den fokus på skønlitteratur. Stats-lit er navnet, og det blev til både velbesøgte arrangementer, en rum portion skriverier i Politiken og megen debat rundt i krogene – for hvad skal en flok forvaltningsspirer overhovedet med litterære fiktioner, med Dostojevskij og Dante? 'De skal såmænd komme tættere på virkeligheden,' lød det.

MED ANDRE ORD har i denne udgivelse grebet bolden og sat fokus på virkeligheden, og hvordan vi mon kommer i forbindelse med dette abstraktum, som efter sigende skulle findes bag Kommunehospitalets mure. Vi har bedt Stats-lit vise os og læserne, hvordan skønlitteratur kan bidrage til at skabe denne forbindelse. Og vi har været en tur inde på Borgen, udstyret en medstuderende MF'er med en sut og kærligt forlangt svar på tiltale: For hvordan forholder det sig egentlig med virkeligheden og en yngre knøs, som end ikke har fået fingrene op af universitets politologiske dannelsesmuld, før han trasker ind på Borgen? Derudover har vi lagt vejen forbi Steffen Thybo

Møller, tidligere studerende ved Institut for Statskundskab og manden bag DANSIC, som udpeger nye veje og retninger for vort kære studium.

Ud over bidrag til vores temasektion indeholder denne udgivelse også flere debatindlæg, som redaktionen med stor glæde har modtaget. Som vi også bemærkede på nærværende spalter i det forrige nummer, er et af vores primære mål at styrke dialogen og debatten mellem de studerende og mellem ansatte og studerende. I denne udgave af MED ANDRE ORD svarer institutleder Lars Bo Kaspersen på ph.d.-studerende Rasmus Fonnesbæk Andersens indlæg om, hvad vi skal med politologien. Desuden sætter en gruppe fjerdesemester-studerende bachelordelens makroøkonomifag under 'kritisk lup og efterspørger flere nuancer i pensum og undervisning.

Endelig skal læseren ikke snydes for at komme med på guidet tur rundt i CSS' fortid med en portørvikar på det tidligere Kommunehospital. Hvem vidste, at lokalet, som nu huser Academic Books, tidligere ikke blot var portørcentral, men i særdeleshed også ølbørs og lummerhytte? Og den nysgerrige læser kan også opleve systemkritikeren Emil Bier med det frimodige sprogbrug, som tidligere har fået forbudt intet mindre end 5000 kilometer malkeslange og sendt 800 millioner NATO-patroner til skrot.

Vi skal her på redaktionen afslutningsvis rette en tak til alle, der er kommet med feedback og forbedringsforslag oven på den første udgivelse af MED ANDRE ORD, ligesom både bidragydere og Institut for Statskundskab skal have stor tak for indsats, energi og opbakning. Det er den slags, der driver et studiemagasin frem.

*Philip Larsen,
på vegne af redaktionen, februar 2014*

INDHOLD

— Februar 2014

6..... Hvad er god politolgi? Hvad er den rigtige politologi?

8..... Hjemmeporno på portørstuen

12..... Skyklapøkonomi på Statskundskab?

14..... Her er ét menneske, og hør, hvad dét siger

16..... Fritiden på Trolddomsberget

22..... Veje til virkeligheden

25..... DET SKETE!

26..... Demokratiske idealer og faktisk politik

28..... Portræt af en systemkritiker

- 30..... Forskere og studerende banker – måske – valgdeltagelsen op
- 31..... "En Medina- eller Nik & Jay-sang kan ikke redde en dårlig polit.-fest"
- 32..... Hvad kan verdens mest tillidsfulde folk bruge Putnam til?
- 35..... SUVERÆN: "Det er ikke formanden, der behøver være bagmanden"

- 36..... CRIC: Fred i Verden – men hvordan?
- 39..... Statskundskaber på Banedanmarks signalprogram
- 40..... Specialisering i organisation og ledelse
- 42..... Kandidatuddannelse i Security Risk Management

HVAD ER GOD POLITOLGI? HVAD ER DEN RIGTIGE POLITOLOGI?

Af Lars Bo Kaspersen, professor, institutleder ved Institut for Statskundskab

Politologi af højeste kvalitet spirer bedst på et stærkt pluralistisk institut, hvor positioner støder sammen i faglige debatter, skriver institutleder Lars Bo Kaspersen. Han følger her op på Rasmus Fonnesbæk Andersens debatindlæg om politologiens rolle i sidste udgave af MED ANDRE ORD

I sidste udgave af dette fremragende blad bidrog Rasmus Fonnesbæk Andersen (RFA) med en række synspunkter om, hvad den forskningsmæssige målsætning bør være for Institut for Statskundskab. Lad mig starte med at takke Rasmus for bidraget. Det er særdeles velkomment, at de ansatte engagerer sig i fagets udvikling samt instituttets målsætning. Gid at flere gjorde det.

RFA sætter to forhold til diskussion: 1) *publiceringssteder* og 2) *karakteren af den forskning, der bør tilstræbes*. Vedr. publicering henviser RFA til at ph.d.-studerende ved Harvard "uddannes til at søge at publicere i feltets mest læste og højest anerkendte akademiske tidsskrifter eller forlag". Det bør vi også gøre – og faktisk er det jo det, vi i stigende grad gør, selvom der nok stadig er en tendens til at publicere

for meget i stedet for at fokusere på absolut højeste kvalitet. Faktisk er vores ph.d.-studerende, postdocs og adjunkter de bedst publicerende grupper overhovedet på instituttet, og således har vi bl.a. set publikationer i det seneste år i *American Political Science Review*, *Theory & Society*, *International Organizations* og *British Journal of Political Science* – for at nævne nogle prestigefyldte mainstream-tidsskrifter. Spørgsmålet er dels, om vi kan gøre det bedre og dels om, hvilke tidsskrifter (og forlag) der er de 'rigtige' og bedste publiceringskanaler.

Det første spørgsmål kan besvares med et ja; selvfølgelig kan vi gøre det bedre, og det er min klare overbevisning at instituttets forskere arbejder meget målrettet for at øge kvaliteten. Vi har styrket

peer-review-processerne, vi styrker løbende forskerinteraktionen i centre og forskningsgrupper, tilbyder skrivekonsulentbistand, tilbyder 'personal research review', udvider vores internationale samarbejde og styrker det internationale islæt på instituttet – alt sammen med sigte på at øge kvaliteten.

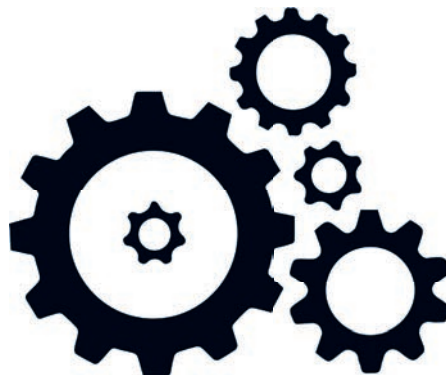
Så kommer vi til spørgsmålet om, hvilke tidsskrifter og forlag der er de efterstræbellesværdige. Politologien er en mangeartet fagdisciplin, der dels består af mange subdiscipliner og dels med mange grænseflader til andre discipliner som fx psykologi, antropologi, sociologi, økonomi, historie, geografi. Derfor er det ikke entydigt let at udpege de mest relevante og efterstræbellesværdige tidsskrifter for en større gruppe forskere ansat på et institut som vores. Det vil nok være lettere at blive enige om, hvilke mainstream tidsskrifter der regnes for de mest prestigefyldte, men det er ikke nødvendigvis det samme som de mest relevante. Hvis man netop vil sikre en læserskare og påvirke en debat, så er det ofte mere specialiserede tidsskrifter, man skal ramme. Videnssociologiske undersøgelser viser desuden, at mange artikler publiceret i de store prestigefyldte mainstream tidsskrifter har meget få citationer og få læsere. Jeg er enig i, at vi skal publicere i de bedste og mest relevante tidsskrifter, men det gør en forskel, om man forsker i implementering af EU-lov, EU's normative magt, billeder og sikkerhed eller økonomiske incitamenter til offentlig styring. Desuden skal vi huske, at en stor del af instituttets ansatte forsker i danske politiske spørgsmål, og det er særdeles vigtigt også at publicere i danske tidsskrifter og på gode danske forlag. Mange amerikanske forskere er jo ikke særligt internationale, når det gælder publicering. De publicerer oftest i amerikanske tidsskrifter, hvor vi spreder publikationerne på europæiske, nordiske og amerikanske tidsskrifter – og det kan jo være en vigtig strategi, hvis vi ønsker at påvirke debatter, dér hvor de foregår.

Den anden og endnu større problematik, som RFA rejser, angår karakteren af den politologi, som vi skal dyrke som forskere og uddanne vores studerende til at arbejde med. Ifølge RFA skal vi blotlægge 'samfundsmeknikken' forstået som de kausale sammenhænge, der får stat, samfund, styreform, institutioner mv. til at hænge sammen. RFA taler om

kausalt orienteret forskning belyst ved kontrafaktiske eksperimenter osv. Lad mig sige med det samme, at jeg er glad for at den type politologi er repræsenteret på instituttet – og oven i købet på et højt niveau. Tilgængæld ville jeg være betænkelig, hvis den var enerådende. Pluralisme kan opfattes som relativisme, men når jeg i mere end én forstand er pluralist, så er det ud fra den overbevisning, at tilstedeværelsen af forskellige opfattelser af politologi, forskellige videnskabssyn og forskellige politikforståelser styrker dynamikken, kvaliteten og de forskellige positioners selvbevidsthed på instituttet og dermed også kvaliteten af de mange forskellige forskningsbidrag. Udviklingen vil være positiv, så længe der er konsensus om, at alle hver især bidrager til vores forståelse af politik. Husk at ingen position ligger inde med sandheden. Sandheden er ikke en tilstand men en proces, som vi alle kontinuerligt bidrager til at skubbe videre.

RFAs forståelse af politologi bygger i sig selv på en række antagelser og distinktioner, som det kan være svært at gøre rede for. Fx er det svært præcist at redegøre for distinktionerne mellem teori og empiri. Kausalitet er jo ligeledes en problematisk størrelse. Og hvordan vi blot ontologisk kan påstå, at der findes en virkelighed bestående af kausale sammenhænge, når vi ikke først har bevist denne virkeligheds eksistens, kan jo også synes problematisk. Og forskningsspørgsmål angående, hvad et demokrati er, eksempelvis hvorvidt Danmark er mere demokratisk i dag end for 30 år siden, er jo spørgsmål, der tvinger forskeren til at udrede, hvad der menes med et demokrati (hvilket jo er et normativt spørgsmål), og hvorvidt der kan iagttages mere eller mindre demokrati, hvilket også er et normativt spørgsmål. Det er vigtigt at understrege, at det ikke kun er RFAs faglige position, der har iboende problemer – det gælder alle positioner indenfor politologien

som fx studier på Webers idealtyper eller Foucaults governmentalityanalyser. Som Popper skriver, så står videnskaben placeret i kviksand, hvilket gør at vi alle står på et usikkert fundament. Den eneste vej til at reducere usikkerheden er at gå i fagligt dialog med de øvrige positioner, som så skalsætte ind med deres kritik og påpege problemer og mangler. Derfor er mit budskab: Et stærkt pluralistisk institut, hvor positioner støder sammen i faglige debatter, er vejen frem til højerekvalitet og mere nytænkning. ♦

ØLBØRS OG LUMMERHYTTE:

HJEMMEPORNO PÅ PORTØRSTUEN

Af Philip Larsen

Lokalet, som i dag huser Academic Books, fungerede som portørcentral på det tidligere kommunehospital. Og det gik ikke stille for sig derinde. MED ANDRE ORD har mødt en tidligere portørvikar, der har taget os med på guidet tur på CSS og fortalt om tiden dengang

Siden studiestart 2013 har vort kære campus været prydet med alskens fortællinger om Kommune-hospitalets 150 år lange historie. På store stofplancher kan man læse om, hvordan det murstenstunge byg-ningskompleks på Øster Farimagsgade er gået fra at være hospital til universitetsbygning. Fra at være en del af løsningen på en strid koleraepidemi, som hærgede et overbefolket og smudsigt København i 1850'erne, til at blive hjemsted for tusinder af studerendes mange dannelsesstunder.

Men ligesom for enhver udstilling gælder det også her, at alt hverken kan medtages eller er medtaget. Og det kunne synes synd for visse historier, som risikerer at synke ned i tidens glemsel. MED ANDRE ORD har der-for gravet en løjerlig historie frem fra gemmerne som et spædt forsøg på at gøre den aktuelle udstilling følge.

EN TUR MED PRÆRIEVOGNEN

Portører. Sådanne er en essentiel del af mandskabet på ethvert hospital. Portørerne på Kommunehospital var dem, der stod for det forefaldende arbejde. De sørgede for, at bringe affaldet ud i containerne, køre rundt med madvognen på gangene og vende

sengepatienter, der ikke kunne klare det på egen hånd, så de ikke fik liggesår.

Sådan kunne beskrivelsen af en portørs opgave-portefølje på Kommunehospital formodes at have set ud, såfremt man valgte at konsultere en job-annonce fra dengang. Tror man imidlertid, at listen stopper her, er man grueligt på vildspor. Til denne kan vi nemlig føje transport af amputerede lemmer til kremering, passivisering af anfaldsramte patienter på psykiatrisk afdeling eller en tur med 'prærievognen',

Så tag Dem dog sammen, Hr. Hansen,' blev der råbt ad herren, som lå på gulvet, og som man prøvede at få gang i. Men han kom ikke tilbage.

som man kaldte den – ligtransporten – i de sene natte-timer fra korridor til korridor i kælderen under de mange bygninger. Og så er vi ikke engang tæt på at havestrejfet toppen af (u)hygge endnu.

MED ANDRE ORD har mødt en tidligere portørvikar på Kommunehospitalet til en snak og rundvisning på CSS, og det er ikke just ublu beretninger, der bliver serveret undervejs.

Vi møder Henrik på parkeringspladsen foran hovedindgangen og lunter så småt ind ad porten tættest mod Gothersgade. Et øjeblik står vi og betragter indgangspartiets yndefulde murstenshvelvinger, inden Henrik peger på en dør lidt oppe ad trappen til receptionen. Der holder Mohammad Siddiq til, viser

det sig. Han er inspektør på Campus City Service. "Det var derinde, man forsøgte at genoplive folk, når de kom ind," siger Henrik og fortsætter: "Ja, det var sgu lidt en barsk tone, der blev ført derinde. Da jeg så stuen for allerførste gang, var man i fuld gang med at få liv i en patient. 'Så tag Dem dog sammen, Hr. Hansen,' blev der råbt ad herren, som lå på gulvet, og som man prøvede at få gang i. Men han kom ikke tilbage," fortæller Henrik, der arbejder på Kommunehospitalet i 1980'erne.

Vi tager en lille runde inde i receptionen, altså dér hvor man nu om stunder henter sin pung om mandagen, når fredagsbarens sødme i en flygtig stund har bragt glemsomheden over én. Det var skadestue engang, og med det opland, som Kommunehospitalet havde, var det ikke en uvant situation, at der opstod slagsmål mellem patienterne, fortæller Henrik.

”Folk kom jo fra Christianshavn, Vesterbro og Nørrebro. Det var før den tid, hvor de kvarterer var blevet mondæne. Så der kom altså nogle – lad os sige særlige – typer, og de kunne somme tider ryge i totterne på hinanden. Når det skete, var det i reglen os portører, der blev tilkaldt for at afværge det værste.”

Hjemmeporno i Academic Books

Efter at have snuset lidt rundt inde i receptionen, bevæger vi os ind i Bygning 5, hvor det viser sig, at rummet, som nu huser Academic Books, førhen var portørcentral. Portørcentralen var ikke blot opholdsstue for portører til pause, men i særdeleshed også ølbørs og lummerhytte.

tiden skulle de pårørende ikke give lov til den slags, og det skete, at vi skulle ned med to personer efter hinanden. Når man så dukkede op med den anden, var de allerede gået i gang med obduktionen af den første. Der gjaldt det knaldhytne om at være god til at se den anden vej,” fortæller han.

Narkomaner om natten

Arbejdet som portør har grundlæggende ikke været for sarte sjæle. Mens vi fortsætter rundt i kældergangene, kommer samtalen ind på nattevagterne som portør. ”Vi havde jo, som man sikkert også har på hospitaler den dag i dag, problemer med narkomaner, som kom ind og prøvede at finde medicin og andre brugbare ting og sager. Det var lidt ubehageligt at møde sådan én nede på en kældergang midt om natten. For det meste løb de deres vej, når de blev opdaget, men det var alligevel os portører, der blev kaldt på, når der var én, der skulle jages ud,” siger Henrik og sender et lille gys gennem kroppen på MED ANDRE ORDS udsending.

Så var der ham den lettere småpsykopatiske type, der havde jævnlige filmforevisninger inde på centralen. Det var hjemmelavede pornofilm, han viste frem, og han spillede selv hovedrollen sammen med en af sine elskerinder fra weekenden

”Portørgruppen var en noget sammensat gruppe, og der var mange, som havde hang til en lille én. Somme tider kørte jeg med en kollega på arbejde, mens det var mig, der blev nødt til at køre ham hjem. Han var simpelthen blevet stjernefuld under sin vagt. Det var andre tider dengang,” siger Henrik, da vi står ude foran boghandlen.

”Og så var der ham den lettere småpsykopatiske type, der havde jævnlige filmforevisninger inde på centralen. Det var hjemmelavede pornofilm, han viste frem, og han spillede selv hovedrollen sammen med en af sine elskerinder fra weekenden, som vel at mærke intet anede om, at han havde filmet sagerne.”

Så kan man ellers skænke forne tiders portørcentral en kærlig tanke, næste gang man trisser rundt i Academic Books efter semesterets saglige lektur.

Kig væk!

Oven på den historie begiver vi os ned i en af Kommunehospitalets mange kældre. Herfra har mangan en menig han-statskundskaber sine introminder, og til dagligt frekventerer vi gerne korridorerne, når vi skal hente kaffe i Jacqen eller købe snoldet føde hos Simply Cooking.

Apropos sidstnævnte madsted får vi da også et par mindeværdige ord med på vejen fra Henrik, idet vi passerer kantinen: ”Det var hernede, vi kørte de afdøde patienter forbi, når de skulle obducere. Før i

Vi fortsætter rundt på gangene og går ind og ud ad forskellige bygninger, hvis tidligere funktioner Henrik efter bedste evne prøver at placere. En hel del er jo sket på Kommunehospitalet siden den gang i 80'erne, hvor Henrik var portørvikar. Nye bygninger er kommet til, og lokalerne er blevet indrettet ganske anderledes og til helt andre formål.

En note til de mange fortællinger

Efter små to timers tid står vi igen under indgangspartiernes murstenshvælvinger og kigger ind mod gården, som har lagt plads til et væld af handlinger og begivenheder gennem det sidste halvandet århundrede. Både de store, der som bunkerne fra krigens tid har sat deres præg på gårdens udseende, og de små, som ikke har sat noget varigt aftryk her. Det kunne – blandt så meget andet – være gåturen fra den ølholdige portørcentral, som i dag er belæsset med stakkevis af semesterlitteratur, på vej mod forefaldende arbejde et eller andet sted på Kommunehospitalet.

MED ANDRE ORD tager afsked med Henrik og takker mange gange for den guidede tur rundt i vort campus' fortid og kan således føje en lille note til de mange fortællinger om Kommunehospitalet, som for tiden er at finde rundt omkring på gangene, i lokalerne og forskellige steder udenfor på CSS. ♦

Henriks fulde navn er redaktionen bekendt.

som statskunderskaber

VIL DU GØRE KARRIERE I ERHVERVSLIVET?

VÆLG EN A-KASSE, DER FREMMER DIN KARRIERE

Er din kommende karriere for vigtig til at blive overladt til tilfældigheder? Så bliv gratis studiemedlem i CA a-kasse. Det kan nemlig ikke alene give dig **14.473 kr. ekstra**, hvis du står uden job efter uddannelsen.

Du får også adgang til Career Academy, en unik pakke af kurser, rådgivning og andre aktiviteter, der fremmer din karriere.

Du kan for eksempel få hjælp til finde et studiejob, få styr på dine kompetencer og meget mere. Så hvis du drømmer om en karriere i erhvervslivet som statskunderskaber, så bliv **gratis** studiemedlem i CA.

PS. Er du snart færdiguddannet? Så husk 14-dages fristen, og meld dig ind som nyuddannet på **ca.dk/stats**

SCAN KODEN ELLER
LÆS MERE PÅ **CA.DK/STATS**

SKYKLAPØKONOMI PÅ STATSKUNDSKAB?

Af Alexander Schwartz Thorvaldsen, Anders Palm Olesen, Christoffer Cappelen, Daniel Christensen, Ebbe Bertelsen, Emilie Bak, Esther Danholt, Frederik Tom Petersen, Malte Marno Sørensen & Peter Plesner, alle 4. semester på Statskundskab

Økonomi på Statskundskab er en besynderlig størrelse. Det er ikke bare svært, det er også unuanceret. Manglen på nuancer gør, at økonomifaget står tilbage som en afviger fra den ellers kritiske kultur, som tilstræbes på de andre dele af studiet. Men hvorfor egentlig? Hvor bliver nuancerne af?

På Statskundskab får vi fra dag ét præsenteret 'den gode studerende' som én, der forholder sig nuanceret og kritisk til det, vi lærer. Forudsætningen for skoling af den gode studerende er imidlertid, at pensum også er pluralistisk og nuanceret. Dette er også tilfældet for langt de fleste af de fag, vi bliver undervist i. I Almen Statskundskab læser vi således om henholdsvis Dahls pluralistiske og Schumpeters elitistiske demokratiopfattelse. Og i Politisk Teori og Idéhistorie læser vi eksempelvis om både Rawls' og Nozicks syn på retfærdighed.

Hvorfor skal vi i økonomi-undervisningen lægge vores kritiske sans på hylden?

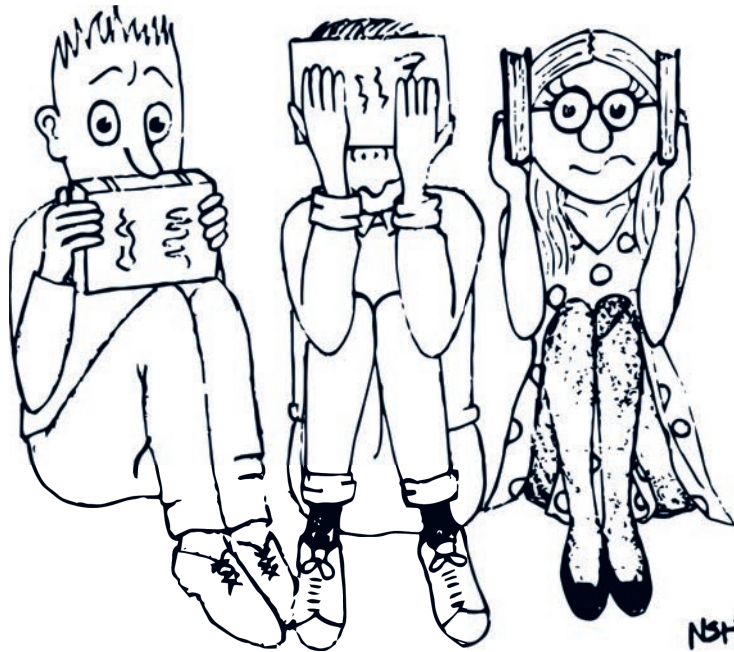
Alsidige tilgange gennemsyrrer Statskundskab og alle de fag, vi studerer. Det er noget, vi mener, der bidrager til en bred og nuanceret forståelse af pensum hos de studerende. På Statskundskab er der imidlertid ét fag, der skiller sig ud: økonomifaget, der er delt op i mikro- og makroøkonomi.

Ifølge kompetenceprofilen for makroøkonomi er formålet "at give de studerende en grundlæggende

forståelse af de makroøkonomiske sammenhænge og samspillet mellem disse."

Til dette formål læser vi i makroøkonomi Mark P. Taylors og Gregory Mankiws *Macroeconomics*, der fungerer som vores altdominerende grundbog, hvori de neoklassiske modeller præsenteres som en selvfølge. Der efterlades altså ikke meget – om nogen – tid til andre økonomiske teoriretninger.

Ifølge de neoklassiske modeller agerer virksomheder, forbrugere og politikere på et marked, hvor de via rationelle overvejelser må allokere deres ressourcer bedst muligt for at tilfredsstille deres præferencer. De neoklassiske modeller betragter kort fortalt samfundet som et aggregat af egen-nytte maksimerende aktører med såkaldt fuld information. Det betyder, at eksempelvis normer og værdier ikke spiller en rolle, der er stor nok til, at modellerne vil eller kan tage højde for dem. De neoklassiske modeller, som dominerer grundbogen, lægger således fundamentet for vores forståelse for samfundsøkonomien generelt. Spørgsmålet er dog, om dette er et tilstrækkeligt grundlag for en nuanceret forståelse af de økonomiske sammenhænge.

Kritikken af det snævre teoretiske udgangspunkt på økonomifaget går ikke kun på, at vi savner et teoretisk supplement til de neoklassiske modeller, men i ligeså høj grad at vi mangler en bredere diskussion af de aktuelle økonomiske problematikker.

Finanskrisen har vist, hvor stor en betydning udviklingen i aktiemarkedet har for resten af økonomien – tænk blot på arbejdsløsheden, den førte politik, kulturlivet og folkestemningen i al almindelighed. Imidlertid har vi svært ved at forklare finanskrisen ud fra de modeller, vi bliver præsenteret for i undervisningen i dag, hvor finanskriser blot betegnes som 'støj' i en økonomi, der bevæger sig mod en ny ligevægt. De neoklassiske modeller henviser i al enkelhed til, at markedet på lang sigt vil befinde sig i en ligevægt med fuld beskæftigelse og et fuldstændigt match mellem udbud og efterspørgsel.

Kritikken af det snævre teoretiske udgangspunkt på økonomifaget går ikke kun på, at vi savner et teoretisk supplement til de neoklassiske modeller, men i ligeså høj grad at vi mangler en bredere diskussion af de aktuelle økonomiske problematikker.

Desuden undrer vi os over, at der er et ekstremt lille fokus på så aktuelt et problem som økonomiens stillingtagen til miljøudfordringer. Her bliver vi kun præsenteret for den mainstream miljøøkonomiske

tilgang, der bygger på neoklassiske analyser, og som ikke i tilstrækkelig grad tager højde for naturens komplicerede dynamikker. Man medregner ikke, at der kan være grænser for, hvor stor økonomien kan være, eller hvor store mængder forurening man kan udlede. De seneste 20-30 år har der inden for akademien været en stigende skepsis over for det forhold, at de neoklassiske vækst- og miljømodeller simpelthen ikke anerkender, at vores økonomi eksisterer på en planet, som har begrænsede ressourcer. Er den neoklassiske miljø-økonomi forældet? Og hvorfor bliver man ikke præsenteret for det spørgsmål i økonomiundervisningen? Vores kritik af økonomifaget er ikke et ønske om at erstatte alt hidtidigt pensum med alternative økonomiske skoler. Og vores kritik er ej heller eller en enlig svale, der begrænser sig til Statskundskab på Københavns Universitet. Blandt andet har Gregory Mankiw's egne elever på Harvard University efterspurgt mere teoretisk pluralisme og flere nuancer i undervisningen. De mener, at et nuanceret og kritisk blik giver bedre studerende, og her er vi enige.

Hvorfor skal vi i økonomiundervisningen lægge vores kritiske sans på hylden? Når statskundskabsstudiet netop sigter efter at præsentere de studerende for en bred palet af teorier, undrer vi os over, at økonomifaget ikke følger trop og nuancerer debatten. De studerende efterspørger flere nuancer på Harvard, på Manchester University og hos Kritiske Politter på økonomistudiet ved Københavns Universitet. Ja, selv det britiske finansministerium har igangsat en kritisk diskussion af pensum i økonomiundervisningen. Hvorfor går vi på Statskundskabsstudiet ikke forrest i debatten? Det er tid til forandring. ♦

REPLIK: Magt og ret – i virkeligheden?

HER ER ÉT MENNESKE, OG HØR, HVAD DÉT SIGER

Af Jens Refslund Poulsen & Philip Larsen

God litteratur er både nyttig og nødvendig. Den rummer ikke blot en praktisk erfaring og diskussion af magtens og rettens væsen, men udstyrer også embedspersonen med et subjektivt korrektiv til kassetænkning i politik og forvaltning

Fornylig trak en litteraturpsykologisk undersøgelse større overskrifter på tværs af det ind- og udenlandske medielandskab. Undersøgelsens bagmænd var to amerikanske forskere i socialpsykologi. De kunne i en artikel, der blev bragt i det prominente tidsskrift *Science*, empirisk vise, at bare 15 minutters læsning af god skønlitteratur skaber øget empati hos mennesker. I modsætning til læsning af fx faglitteratur og triviallitteratur. Vi skal ikke komme nærmere ind på detaljerne vedrørende undersøgelsen, men blot konstatere en tilsyneladende stor cadeau til den gode skønlitteratur. En cadeau som synes at bakke op om en ældgammel påstand: At god litteratur både er nyttig og nødvendig.

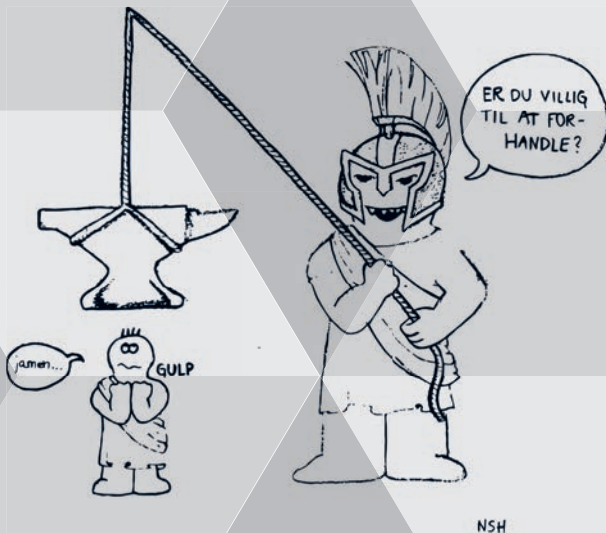
Netop denne påstand er blevet fremført af foreningen Stats-lit, der slog sine første folder på instituttet i det forgangne semester. Ved at give sig i kast med de store værker og litteraturen som sådan vil fremtidens embedsstand stå langt bedre rustet til at varetage de magtfulde hverv, som den skal bestride. Som studerende ved et institut, der udklækker en pæn del af fremtidens offentlige beslutningstagere og -forvaltere, har man pligt til også at sætte sig ind i virkeligheden. Det, der foregår ude i samfundet. Og en af nøglerne til virkeligheden er litteraturen, lyder foreningens argument.

MAGT OG RET

Argumentet indeholder en klar reference til diskussionen omkring magt og ret, som har gennemstrømmet litteraturen siden Homer og de gamle grækere. Vi finder det derfor oplagt at starte dér – hos antikkens grækere – for at vise og understrege litteraturens nytte.

I den antikke historiker Thukydids store værk om den peloponnesiske krig mellem de græske bystater Athen og Sparta (431-404 f.Kr.) kan man læse en dramatisk dialog af – vil vi sige i dag – skønlitterær kvalitet. Thukydids lader her Athen føre en barsk dialog med den lille, relativt ubetydelige ø, Melos, der indtil nu har forsøgt at holde sig neutral i den pågående stormagtskonflikt. Athens ærinde er at indlemme Melos i det såkaldt deliske søforbund, datidens svar på forsvarsalliancen NATO, som den selv er ubestridt leder af. Og Athen har – med sine 38 medbragte krigsskibe og flere tusinder soldater – tænkt sig at sætte magt bag ordene, hvis Melos ikke makker ret. Thukydids illustrerer den athenske magtpolitik med følgende replikskifte:

TEMA: FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN

Athen: "...Men det vi gerne vil gøre klart er, at vi er kommet for at gavne vores egen magt og vil føre denne forhandling for at redde jeres by: Vi ønsker, at vi kan få magten over jer uden ulempe, og at I kan blive reddet – til gavn for begge parter."

Melos: "Og hvordan skulle det kunne blive lige så gavnligt for os at være slaver, som det for jer ville være gavnligt at få magten?"

Athen: "Jo, I vil få den chance at rette jer efter os og derved undgå den værste tænkelige skæbne, og vi vil have fordel af ikke at ødelægge jer."

Melos: "Og I vil ikke acceptere, at vi forholder os passive og er jeres venner i stedet for jeres fjender, men uden at indgå forbund med nogen af parterne?"

Athen: "Nej, for jeres fjendskab skader os ikke så meget som et venskab, der for vores undersåtter vil være et tydeligt bevis på svaghed, mens derimod had vil være et bevis for styrke for dem."

SAMFUNDSDVIDENSKAB MØDER HUMANIORA – I VIRKELIGHEDEN

Bliver man en bedre magtforvalter ved at fordybe sig i en sådan dialog? Ja, hævder vi – og mener at kunne føje (mindst) 2 gode argumenter til den ovennævnte litteraturpsykologiske undersøgelse og Stats-lits 'litteratur-er-virkelighed'-påstand.

1) I dialogen tales om magt og ret i utvetydige vendinger, som – helt uden at forfatteren blander sig med værdidomme – gør magtens væsen tydeligt: Magten går undertiden i dialog med modparten, men kun på skrømt og kun for at kunne nå hurtigere frem til det resultat, som den i sidste ende også vil kunne gennemtvinge med vold. Men også rettens problem bliver tydeligt: For hvad hjælper det at gå i kritisk dialog med modparten og sætte sig til modværge, hvis resultatet er nådesløst givet på forhånd? Ikke så underligt at filologen og tidligere undervisningsminister Hartvig Frisch i 1942 (!) udtaler om netop denne Thukydids-dialog: "I enhver lille Nation burde disse Sider af hans Værk gøres til obligatorisk Skolelæsning. Aldrig er en Stormagts Vilje paa een Gang mere kynisk og mere renligt kommet til Udtryk."

Ganske vist er der formentlig tale om litterær fiktion, men at Melos blev indtaget af Athen, og at øens mandlige beboere blev udslettet – dét ved vi.

2) Thukydids dialog taler om mennesker. Glem for et øjeblik, at deres dialog, som vi argumenterede for under 1), kan ophøjes til etiske og psykologiske almen-gyldigheder om magt og ret. Det var først og fremmest subjektive menneskeytringer, som Thukydids gennem sin litterære fiktion holder op for læseren. Så læseren – selv hvis hun er samfundsvidenskabeligt opdraget magtforvalter og derfor forvalter sin magt med udgangspunkt i mere helhedsbaserede modeller og systemer, – modtager et subjektivt korrektiv, hver gang hun møder den slags skønlitteratur: Her er ét menneske, og hør, hvad dét siger!

Dermed mener vi også, at litteraturfordybelse på en samfundsvidenskabelig uddannelse ikke blot er at boltre sig mellem to elitære positioner i de højere luftlag, sådan som nogle kritiske indvendinger rundt i krogene har lydt. Som vi her har peget på, muliggør fordybelsen i litteratur en praktisk erfaring og diskussion af magtens og rettens væsen, af argumenters gyldighed og af virkeligheden af de mennesker, der enkeltvis eksisterer derude – i virkeligheden. Vi kan derfor kun tøve for længe med at få skønlitteraturen ned fra reolen. ♦

Jens Refslund Poulsen er cand. mag. i klassisk filologi (latin, græsk og oldtidskundskab), lektor på Gefion Gymnasium og fagkonsulent i Undervisningsministeriet for gymnasieskolens klassiske fag samt almen sprogforståelse

Philip Larsen er redaktør på MED ANDRE ORD

FRITIDEN PÅ TROLDDOMSBJERGET

Af Vilhelm Vig Nielsen

MED ANDRE ORD har bedt foreningen Stats-lit give sit bidrag til temaet 'forbindelsen til virkeligheden'. Foreningen tager her fat om Thomas Manns roman, Trolddomsbjerg

Thomas Manns roman Trolddomsbjerg handler om et ungt menneskes liv i en verden i forandring. Det begynder under gode kår og slutter i en større katastrofe. Den personlige frihed misbruges til selvoptagethed, og de intellektuelle, der burde føre samfundet videre, bekriger hinanden. Bogen portrætterer nogle strømninger, der tvinger os til at se kritisk på vores eget samfund. Det gør den oplagt at tage fat om her.

I LY FRA STRESS OG JAG

Beskyttet af sneklædte alpetoppe nær Davos i Schweiz ligger trolddomsbjerg. I den klare bjergluft finder vi sanatoriet Berghof, hvortil mennesker fra hele Europa og med alverdens lidelser valfarter.

Det gælder også bogens hovedperson Hans Castorp, der dog i første omgang kun rejser dertil for at besøge sin fætter og nyde bjergluften i et par uger. Det fortælles, hvordan han i købstaden Hamburg længe har døjet med stress og udmattelse.

Efter at være vokset op under fredelige og økonomisk fornuftige kår, har Castorp uddannet sig til ingeniør. Udadtil udstråler han begejstring for faget og dets tråd med fremskridtsoptimismen, der hersker her i det tyvende århundredes første årti. Hurtigt erfarer vi dog, at han finder arbejdet med faget anstrengende. Desuden endte han ved tilfældighed på studiet. Han skulle jo uddanne sig til

noget, fristes man til at sige. Færdiguddannet har Castorp fået et udmærket job, men føler sig altså hurtigt udkørt og stresset, hvorfor han drager mod Trolddomsbjerg for at besøge sin fætter.

På sanatoriet diagnosticerer overlæge Behrens sine patienter efter den nyeste videnskab. Snart lægger også gæsten Castorp under for doktorens skarpe blik, og mindsanden om ikke han fejler noget. Grundet en mikroskopisk plet i lungen ordinerer overlægen liggekure på terrassen i den friske luft og anbefaler indlæggelse på ubestemt tid. Castorp er først bange, men ånder snart lettet op. Hans problemer er nu diagnosticeret, og han kan tillade sig at hvile ud i den ufarlige fritid.

Castorp introduceres hurtigt til sanatorieboernes daglige foretagender. Vigtigst af alt stifter han bekendtskab med liggekurens ritualer og erfarer hurtigt, at "kun nogle få veteraner kunne slynge begge tæpper på en gang om sig med tre sikre bevægelser, men det var en sjælden og misundt færdighed, der ikke blot krævede mangeårige øvelser, men også naturlige anlæg."

Vores helt indgår også i patienternes passionerede udveksling af kropstemperaturer. Op- og nedgange følges minutiøst, som var det vore dages meningsmålinger. Da Castorp en tidlig morgen kan præstere 37,6 grader, bifaldes resultatet straks med ordene: "bestemt ikke ubegavet".

TEMA: FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN

KAMPHANER I ÅND

På sanatoriet forstyrres roen dog af de to kamphaner i ånd, Settembrini og Naptha. Hvor Settembrini er humanist og oplysningsmand, står Naptha som totalitær jesuit for det metafysiske og religiøse.

Settembrini påtager sig opgaven som Castorps intellektuelle opdrager. Settembrini er forfatter på det tidstypiske værk "Lidelsens Sociologi", hvis intention er at samle al viden om alle tænkelige lidelser. Det ukendte er den egentlige fjende, betror han Castorp.

Roller som opdrager udfordres dog snart af Naptha, der betror Castorp sit syn på fornuften: *"Min gode ven, der findes ingen ren erkendelse. Rigtigheden af den kirkelige videnskabsteori, der lader sig samle i Augustins sætning; jeg tror, før jeg kan erkende, er fuldstændig ubestridelig. Troen er erkendelsens organ og intellektet sekundært."*

Min gode ven, der findes ingen ren erkendelse. Rigtigheden af den kirkelige videnskabsteori, der lader sig samle i Augustins sætning; jeg tror, før jeg kan erkende, er fuldstændig ubestridelig. Troen er erkendelsens organ og intellektet sekundært.

De to duellanter kæmper intenst om Castorps gunst og i iveren for besejre hinandens anskuelser, bliver diskussionerne gradvist mere ulidelige og verdensfjerne. Da Castorps fætter Joachim dør, og Settembrini involverer sig i de begravelsesmæssige forhold, bemærker Naptha sarkastisk: *"Det er glæder mig at se, at De ud over frihed og fremskridt også har sans for alvorlige ting."*

Lige lidt hjælper deres kamp. Castorp finder blot deres debatter *"værd at høre på"*. Forpligte sig på nogen anskuelser af verden, kan han ikke. Han har jo sine bekymringer!

EN DØDENS VERDENSFEST

I desperation over deres ords afmagt og følelsen af, at verden forandres til det værre, udfordrer Naptha til slut Settembrini til duel. Settembrini affyrer sit skud op i luften, men denne medmenneskelige

handling rækker ikke til at sikre freden. Naptha skyder sig selv i hovedet og efterlader humanisten trøstesløs. De fornuftige intentioner kan ikke tøjle den ustyrlige og latente irrationalitet.

Det er også den virkelighed, Castorp møder, da han efter 7 år vender ned fra højderne. På bogens sidste sider vandrer han ud i 1. verdenskrig, hvis spændinger langsomt er vokset frem under hans isolation på bjerget.

Det almindelige menneske Castorp bliver offer for en tid, han forspildte sin chance for at påvirke. Han kunne aldrig vælge en skæbne og holde fast, men lod sig tæmme af sin diagnose og glæde ved fritiden. Bogen afsluttes med ordene: *"vil kærligheden engang opstige også fra denne dødens verdensfest, også fra denne slemme feberglød, der hele horisonten rundt sætter den regnfulde aftenhimmel i brand."*

Så galt går det næppe for vores generation. Det er dog bemærkelsesværdigt, hvorledes bogen griber fat om, hvordan vi som individer forvalter den personlige frihed under vores økonomisk trygge rammer. Hvordan de intellektuelle i kampen for at få ret, isolerer sig fra resten af samfundet. Og ikke mindst, hvordan mennesket godt nok er bundet af sin historicitet, men aldrig må forbigå muligheden for at påvirke sin tid. ♦

FAKTA OM STATS-LIT

På sidste semester gjorde Stats-lit sin entre på Statskundskab, og sammen med prominente skikkelser som Marianne Jøved og Bjarne Corydon satte foreningen fokus skønlitteratur. Det blev til både velbesøgte arrangementer, flere skrivelier i Politiken og megen debat rundt i krogene – for hvad skal en flok forvaltningsspirer overhovedet med litterære fiktioner, med Dostojevskij og Dante? 'De skal såmænd komme tættere på virkeligheden,' lød det.

BRÆNDER DU FOR AT ARBEJDE MED GRAFIK?

.....
HAR DU LYST TIL AT VÆRE
MED I REDAKTIONEN?
.....

SÅ ER DET DIG, VI ER PÅ UDKIG EFTER!

MED ANDRE ORD SØGER EN STYRMAND/-KVINDE
OG ØVRIGE INTERESSEREDE TIL VORES
GRAFISKE GRUPPE

Som medlem af vores grafiske gruppe kommer du til at stå for
at udarbejde det visuelle udtryk for kommende udgaver af
MED ANDRE ORD.

Kontakt os på mail mao@ifs.ku.dk for at høre nærmere.
Vi ser frem til at høre fra dig!

**MED
ANDRE
—ORD—** **MED
ANDRE
—ORD—**

A black and white photograph of a man with short dark hair, looking down at a small, translucent, star-shaped object he is holding in his right hand. He is wearing a dark sweater over a light-colored collared shirt. The background is a plain, light-colored wall.

**TEMA:
FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN**

**STUD.SCIENT.
POL PÅ BORGEN**

Hvordan forbliver man virkelighedsnær, når ens arbejde er alt andet end det typiske 9-17 job? MED ANDRE ORD har mødt en medstuderende med fødderne solidt plantet på jorden på trods af hans vilde studiejob – som endda kommer med sit helt eget kontor på Borgen

Af Sophie Amalie Weirsøe Fallesen

På papiret kunne man anklage ham for at være et pragtekseplar på den ideelle statskundskaber – magthungrende og ambitiøs: Politiker i Folketinget fra en alder af blot 20 år og indehaver af flere ordførerposter. Men Jeppe Mikkelsen? Han drømmer da om at arbejde på en efterskole. Da MED ANDRE ORD mødte den unge politiker, var det til en snak med fokus på mødet med virkeligheden.

”Hvad virkeligheden er, er uhyre svært at definere. Dét, jeg synes, er det allervigtigste som folketingsmedlem at leve efter, er det, som Sokrates engang sagde: ”Jeg er den klogeste mand i verden, for jeg ved, at jeg intet ved”. Således indleder Jeppe Mikkelsen sin talestrøm, da spørgsmålet falder på, hvad virkeligheden er for en størrelse. ”Det klogeste folketingsmedlem er det, der ved, at han ikke ved ret meget omkring virkeligheden, og at han derfor skal ud og opsøge den,” fortsætter han. Og netop hvad virkeligheden er, er et interessant spørgsmål, når man har at gøre med en så ung politiker som Jeppe Mikkelsen. Grundet sin unge alder kan han nemt risikere at blive stemplet som en karrieropolitiker eller at blive sat i bås på samme måde som den tidligere ”Børnebande” fra SF (bestående Astrid Krag, Jesper Petersen, Emilie Turunen og Thor Möger Pedersen). Fælles for disse betegnelser er netop, at de dækker over en række yngre politikere, der beskyldes for ikke at have en fornemmelse for den ”virkelige verden” – den uden for Christiansborgs tykke mure, vel at mærke. ”Jeg skal vurderes på det, jeg leverer. Det er det, som alle folketingsmedlemmer skal vurderes på – uanset hvad der står på deres dåbsattest. Alt det der snak om, at der skal være flere unge eller gamle i Folketinget, er jo i sidste ende udemokratisk, da det jo er vælgerne, der har bestemt det. Hvis folk er utilfredse, må de selv stille op. Punktum.”

INGEN ENSOMHED PÅ TOPPEN ELLER SKOLEBÆNKEN

Da Jeppe Mikkelsen i 2011 blev valgt ind i Folketinget, blev hele hans tilværelse vendt op og ned. Han var dog fast besluttet på at normalisere sit liv så meget som muligt i en hverdag, der pludselig var alt andet end normal. ”Jeg havde planlagt, at jeg skulle begynde på

universitetet i 2012, og det gjorde jeg så.” Efter flirten med andre studier – blandt andet økonomi – faldt det endelige valg dog på Statskundskab på Århus Universitet. ”Jeg ville gerne tage en bachelor i statskundskab, fordi jeg oprigtigt er interesseret i samfundet.”

Mikkelsen er dog langt fra den eneste politiker i Folketinget, der kan skrive ”scient.pol” på CV’et, når han en gang er færdig. En lang række andre politikere, herunder Helle Thorning-Schmidt og Bjarne Corydon, har nemlig også statskundskab med i bagagen. ”Der er mange, der spørger, hvorfor der er så mange scient. pol’er herinde. Jeg tror egentlig, at det hænger sammen med, at der er en sammenhæng mellem, hvem der interesserer sig for at regulere samfundet – på overordnet niveau – og dem, der vælger at blive politikere. Samme gruppe overvejer nok også nogle af de tungere samfundsvidenskabelige uddannelser såsom især statskundskab og økonomi”.

Det er jo på ingen måde os statskundskabere, som får det her samfund til at køre rundt. Overhovedet!

VELKOMMEN TIL SAMFUNDETS TOP?

De studerende på Institut for Statskundskab ved Københavns Universitet er før blevet fremstillet som små elitære, alvidende skabninger i det danske mediebillede. Det toppede især, da vores alle sammens Tim Knudsen var ude med riven i foråret 2013. En rive med nogle meget skarpe tænder. ”Jeg synes, at det er hårdt at skære alle over én kam, men der er da helt sikkert nogle, som synes, at de bliver meget kloge – det er sjovt, man kan ofte høre det på folks sprogbrug,” griner Mikkelsen smørret, inden han fortsætter med en mere alvorlig mine: ”Jeg oplever dog, at der er mange statskundskabere, som joker med det. Jeg tror altså, at de fleste ser det som en spøg. Hvis de ikke gør det, tror jeg også, at de har godt af at få øjnene op for noget andet. Det er jo på ingen måde os statskundskabere, som får det her samfund til at køre rundt. Overhovedet.

TEMA

FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN

Vi administrerer det, eller hvordan man siger det, men der er godt nok nogle andre led i samfunds-fødekæden, der får det hele til at ske.”

Man kan så overveje, om denne elitære selvopfattelse, som nogle af vores kære medstuderende kan prale af, er en uundgåelig konsekvens af det at læse statskundskab, hvortil der jo for manges vedkommende hører en drøm om magtfulde stillinger? ”Jeg ved ikke, hvorfor vi har det sådan, men det er da korrekt, at på en eller anden måde sidder man jo ovenfra og trækker i trådene som statskunds-kaber. Men at man så skal føle sig selv-fred af den årsag, synes jeg, er helt forkert, for vi ville intet være uden et fundament at stå på.”

PÅ DEN ANDEN SIDE

Der skal vist ikke mange blondiner (eller statskunds-kabere for den sags skyld) til at se, at Mikkelsen sidder godt i det karrieremæssigt. Så længe han har mandatet bag sig, kan han blive i sin stilling som Folketingsmedlem og efter egen overbevisning forsøge at gøre Danmark til et bedre sted for os alle sammen. Det kunne altså være nærliggende og trygt for Mikkelsen at blive karrieropolitiker. Eller kunne det? ”Karrieropolitiker? Nej. Men aktiv i forhold til at kæmpe for Radikale Venstre? Ja, absolut.”

Men hvis Mikkelsen ikke skal slide gulvene tynde på Christiansborg hele sit liv, hvordan topper man så en karriere, som er startet på så ekstravagant vis som Jeppe Mikkelsens?

”Jeg synes, at det kunne være spændende at gå ind i erhvervslivet på et tidspunkt og kæmpe for, at vi har et fremtidigt fundament for vækst, arbejdspladser

og velfærd i Danmark. Der er jo nogle der skal tjene pengene hjem til Danmark. Det skal der jo til, før at vi statskunds-kabere har nogle at administrere over”. Selv hvis Mikkelsen tages ud af politikken, kan politik og dennes idealer vist ikke tages helt ud af ham.” Jeg har sådan en drøm om, at når jeg bliver gammel, så skal jeg rejse rundt og holde foredrag om alle mulige mærkelige ting og sager. Der bliver politik så helt sikkert et af elementerne. Det her kommer til at mærke mig for resten af livet. Omvendt har jeg også en drøm om, at jeg en dag skal være højskole- eller efterskoleforstander. Det er jo meget langt fra hinanden. Men jeg tror, at jeg kommer til at lave mange forskellige ting i mit liv. Der er ikke nogen drejebog for hvordan, hvornår og hvorledes”.

Med disse ord slutter MED ANDRE ORD dette interview med en medstuderende for hvem elitisme er en ”by i Jylland,” som københavnernes ville udtrykke det – selvom den pågældende studerende selv er fra Århus. ♦

BLÅ BOG JEPPE MIKKELSEN

Født 1991.

Stud.scient.pol., AU.

Siden september 2011 folketings-medlem for Radikale Venstre.

Ordførerskaber: Retsordfører, ordfører for efterskoler, højskoler og friskoler og IT-ordfører.

VEJE TIL VIRKELIGHEDEN

Af Bergliot Borg Christensen & Anders Bencke Nielsen

Statskundskab beskyldes ofte for at være et verdensfjernt studie, der har mistet kontakten til virkeligheden. MED ANDRE ORD har mødt en færdiguddannet statskunds-kaber, der har visioner om at genetablere jordforbindelsen – men ikke på bekostning af et skyhøjt fagligt niveau

Som statskunds-kabsstuderende er vi efterhånden vant til at få skudt i skoene, at vi er verdensfjerne elitister, der kun er interesserede i at mele egen kage. Derfor er MED ANDRE ORD taget uden for Kommune hospitalets mure for at snakke med en færdiguddannet statskunds-kaber, der har gjort en dyd af samfundssind og en karriere af engagement. Han hedder Steffen Thybo Møller, og han argumenterer med ildhu og engagement for, at studiet skal have mere kontakt til virkeligheden. Vi har sat ham stævne i håbet om, at han kan give noget modspil til den velkendte kritik af vores studie. Og forhåbningen bliver hurtigt indfriet – vi når knapt at lægge overtøjet inden en hurtigtsnakkende Steffen Thybo Møller gør det klart, at han har visioner for Institut for Statskundskab.

Udgangspunktet for samtalen er Tim Knudsens velkendte kritik af de studerendes sociale ophav. Knudsen har én klar kæphest, når det kommer til Stats-kundskab: De studerende kommer mestendels fra de højere sociale lag og har derfor ringe følelse med de problemstillinger, der gør sig gældende i andre socialgrupper. Skrækscenariet er en teknokratisk elite, der ikke har føling med det samfund, den styrer. Hvordan forholder Steffen Thybo Møller sig

til denne kritik? “Det sker alt for sjældent, at akademikere tør udtale sig kritisk og visionært om, hvilken rolle vores uddannelser skal spille i samfundet”.

Derfor er det prisværdigt, når Tim Knudsen udfordrer kolleger og studerende. Desværre mener jeg, at han tager udgangspunkt i det forkerte spørgsmål. For mig er det ikke centralt, hvor de studerende kommer fra, men hvordan uddannelsen bidrager til, at alle – uanset socioøkonomisk baggrund – får de bedste forudsætninger for at omsætte viden til forandring. Her er udfordringen ikke manglende mangfoldighed, men manglende kobling mellem teori og praksis.”

DET HANDLER OM AT VILLE NOGET

Tim Knudsen rammer altså forkert med sin forståelse af problemet ved elitisme. Den virkelige fare er, at vi som akademikere klatrer højt op i elfenbenstårnet og får en uddannelse, der hverken er vedkommende for os selv eller samfundet. De studerende spiller derfor også en stor rolle i den proces det er at gøre studiet mere vedkommende, og Steffen Thybo Møller mener, at løsningen skal findes i mere handlekraft og entreprenørskab, eksempelvis igennem studiets mange studenterdrevne initiativer.

TEMA: FORBINDELSEN TIL VIRKELIGHEDEN

Det handler altså grundlæggende om at ville forandre. Men hvor kommer det drive, den passion fra?

“Det er den enkelte studerendes ansvar at definere egne passioner og ambitioner. Søger man ind på samfundsvidenskabelige uddannelser, må man have gjort sig nogle tanker om de helt basale spørgsmål såsom: Hvorfor vil jeg blive klogere på samfundet? Hvad kan jeg bruge den viden til i forhold til de drømme, jeg har?”

Men hvis det er passion, der driver værket, hvordan fremmer man så denne, endsize finder den?

“Passion kommer jo indefra. Og kender man ikke sin passion, må man teste sig selv gennem studiejobs, praktikophold, valgfag osv. Det vigtige er, at man er sulten og udfordrer sig selv. Det er bare med at udnytte studenterlivets fordele og prøve det hele af. Og når man så finder sit drømmejob, må man være aggressiv, arbejde for det og finde den bedste vej derhen.”

UDDANNELSENS DNA ER INSTITUTLEDELSENS ANSVAR

Men hvilken rolle spiller universitetet i forhold til at fremme de studerendes passion?

“Universitetet er jo formelt et hierarki, og det er ledelsens ansvar at skabe de bedste rammer for det, der gennem undervisning, forskning og studiemiljø udgør uddannelses DNA.”

Det fører os hen til spørgsmålet om, hvad instituttet

konkret kan gøre for at skabe de bedst mulige rammer for de studerendes skabertrang? Hvad ville Steffen Thybo Møller gøre, hvis han sad på Lars Bo Kaspersens kontor?

Idealet om neutral og ”unbiased” undervisning risikerer at føre til manglende engagement og umotiverede studerende

“Jeg ville invitere en række danske og internationale iværksættere samt entreprenante erhvervsledere til at deltage i uformelle møder, der skal inspirere og udfordre instituttets egne idéer. Jeg ville lade dem tale frit fra leveren og gøre mig klogere på, hvordan vi konkret forbedrer koblingen mellem teori og praksis – det vil sige, hvordan vi får mere kundskab i statskundskab. Der findes formelle aftagerpaneler, men noget kunne tyde på, at de ikke har haft stor effekt i forhold til at få mere skabertrang og innovationshøjde ind på instituttet.” At instituttet skal udfordres af folk udefra hænger tæt sammen med rekrutteringen af undervisere. Ifølge Steffen Thybo Møller bør man satse langt mere på strategisk rekruttering, hvor man rekrutterer undervisere med akademisk såvel som praktisk erfaring. “Min erfaring siger mig, at strategisk rekruttering ikke altid er et ressourcemæssigt problem. Jeg er overbevist om, at der findes mange inspirerende og dygtige praktikere, der med glæde ville undervise, hvis instituttet udviklede et fedt strategisk rekrutteringskoncept.”

“Samtidig skal vi have meget mere specialisering både på bacheloren og kandidaten. Vi er alt for konforme i vores tænkning. Hvorfor er der ikke en forskerlinje for den studerende, der ved, at han vil forske? Hvorfor er der ikke en politikerlinje for den ambitiøse studerende, der vil ændre samfundet til det bedre? Der skal udbydes specialiserede pakker, som de studerende kan vælge imellem, så de bliver vanvittigt kompetente inden for det område, de finder interessant.”

Steffen Thybo Møller mener også, at instituttets forhold til andre højere læreanstalter bør gentænkes.

“Instituttets silotankegang skal udfordres. Vi skal ikke være så bange for omverdenen. I stedet bør man tænke i klyngeeffekter og skabe en strategisk skole, der i samarbejde med andre universiteter rundt

Steffen Thybo Møller til Dansic-kongres

omkring i byen optimerer betingelserne for læring og forskning. Hvis vi skal have en uddannelsessektor i verdensklasse, bør vi i langt højere grad udnytte de synergier, der kan opstå ved øget tværuniversitært samarbejde.”

HOLDNINGER KRÆVER MOD

For Steffen Thybo Møller handler det ikke blot om de ydre rammer for uddannelsen; rekruttering, fagudbud og udviklingsseminarer. Det handler også om det indre, om at have holdninger – og have modet til at stå ved dem.

“Det er ærgerligt, at danske forskere snart ikke mener noget. Forskeridealet om objektivitet og neutralitet har taget overhånd. Og her tænker jeg ikke kun på Marlene Wind og hendes mundkurv. Idealet om neutral og ”unbiased” undervisning risikerer simpelthen at føre til manglende engagement og umotiverede studerende. ”Det lyder som om, at Steffen Thybo Møller ønsker et opgør med det akademiske ideal om at tilstræbe objektivitet. Men hvorfor er et opgør nødvendigt?”

I dag står vi med en pølse-maskine, der arbejder med laveste fællesnævner, og vi applicerer ikke vores viden i praksis

“Jamen lad os nu kalde en spade for en spade – alle ved, at forskere har holdninger. Lad os få dem ud og inspirere samfundet og de studerende. For er der nogen, der skal vide noget om samfundet og på den baggrund have højt kvalificerede holdninger, er det forskerne. Jeg mener, at forskerne skal blive bedre til at kommunikere deres holdninger ud, så det ikke kommer krybende, at de har en skjult dagsorden. I så fald er der tale om et demokratisk problem.”

Ifølge Steffen Thybo Møller bør holdninger altså ikke lukkes inde bag universitetets mure. Men betyder det, at universitetet i højere grad skal være en responsiv vidensenhed, der aktivt tager stilling til samfundets problemer? Og er det ikke et opgør med det klassiske dannelsesideal, man forbinder med universitetet?

“Det spørgsmål handler om, hvor meget man skal fokusere på praksis frem for videnskab. I dag står vi med en pølse-maskine, der arbejder med laveste fællesnævner, og vi applicerer ikke vores viden i praksis. Den måde, man skal operationalisere mit både- og svar på, er gennem øget specialisering. Fra Kennedy-skolen har jeg lært, at der opstår en fed synergieffekt, når man vælger de studerende ud og lader dem specialisere sig. Derfor skal man i højere grad tilbyde specialiserede pakker, der købler teori og praksis og ruste de studerende til arbejdsmarkedet.”

DET HANDLER OM AT GØRE NOGET

Det handler om, hvordan man gør det muligt for de studerende at bruge deres passion til at ændre samfundet til det bedre. Og her spiller instituttet altså en stor rolle. Med henvisning til Tim Knudsen siger Steffen Thybo Møller:

“Hvis studiet nu bare gjorde sådan, at de studerende rent faktisk optimerede deres lidenskab og passion, så er det da ligegyldigt, hvor de kommer fra?” Selvom Steffen Thybo Møller ikke er bleg for at udfordre det eksisterende og sætte fingeren på de ømme punkter, er han optimist. Hans vigtigste budskab er, at vi ikke

Hvis studiet nu bare gjorde sådan, at de studerende rent faktisk optimerede deres lidenskab og passion, så er det da ligegyldigt, hvor de kommer fra?

må være bange for at eksperimentere. “Al innovation kræver risikovillighed og eksperimentering”.

Det værste, der kan ske, er, at man bliver erfaringsrigere. Og i stedet for at tale og skrive mere om det, skal vi ud og gøre noget.

“Det er ligegyldigt, om processen starter med de studerende eller instituttet. Det handler om at udnytte momentum, udnytte energien til at mobilisere reelle og gode erfaringer og få gang i det.”

Efter et timelangt interview forlader MED ANDRE ORD Steffen Thybo Møllers kontor. Tim Knudsen har fået svar på sin kritik, de studerende og instituttet har fået en overhaling, og med sin velargumenterende tal-estrøm har Steffen Thybo Møller sørget for rigeligt stof til eftertanke.

Hermed er bolden givet op. ♦

BLÅ BOG Steffen Thybo Møller

Født 1983.

Cand.scient.pol. fra Københavns Universitet 2012.

Modtager af Kronprins Frederiks Legat til Harvard Kennedy School of Government. Medstifter af studenterforeningen DAN-SIC; udvalgt Global Shaper hos World Economic Forum og tidligere formand for Yngresagen.

Arbejder i dag som konsulent for Dalberg, et konsulentfirma med speciale i global udvikling.

DET SKETE!

"PUTNAM VAR FORBI

I en tætpakket forelæsningsal slog Robert Putnam fast, at fællesskaber på tværs af samfundet sikrer demokratiets sammenhængskraft. Putnam finder yderligere korrelation mellem individets antal af venner og dennes levealder. Din friend-count på Facebook har dog ingen positiv sundhedsvirkning, tilføjede han."

"MANIFESTATION

Den 27 november viste mange tusinde studerende deres utilfredshed med regeringens 'Fremdrifts-reform', ved at valfarte til Vor Frue Plads."

"DEBATTURNERING

Med Simon Lund Jensen, Anna Sophia Hermansen og Lars Trier Mogensen ved dommerbordet lød startskuddet til dette års debatturnering den 7. november. Med emner om alt fra udviklingsbistand til stemmebokse på McDonald's blev argumenterne vendt og drejet af de otte deltagere, og det var Eric Bonde, som til sidst løb med den endelige sejr."

"JULEGALLA

Lars Bo Kaspersen mindede os om, at ikke alle, der skider på én, er ens fjender, og ikke alle, der hiver en op af skidtet, er ens venner. Møg kan være gødning og for tidlig afhentning kan forhindre én i at spire."

"UNIVERSITETSVALG

I uge 48 blev der afholdt universitetsvalg på KU. På IfS løb Aktive Statskundskabere (AS) med samtlige pladser i Studienævnet og Institutrådet. AS gik til valg på 1) fagcaféer i økonomifagene, 2) flere specialiseringer på kandidaten og 3) en frisættelse af offentlig ret og metodevalgafg."

"JAQUES D'MORGEN

Hver torsdag morgen har syv piger fra første semester mødtes til morgenjazz, stearinlys og hjemmebag. Derfor har man denne ugedag kunne indtage et delikat og billigt morgenmåltid i Jaques D. Pigerne synes det er en dejlig måde at starte dagen på, og de synes, at Jaques D skal danne ramme om andre typer af samvær end den, der har med øl at gøre. Forhåbentlig fortsætter initiativet fremadrettet."

"KU'S ÅRSFEST

Studenterrådsformanden Gwen Gruner-Widding revsede Østergaard og KU's ledelse: "Dear minister, you are whipping us through our education, like a cowboy whips his cattle to the slaughterhouse. Dear rector, dear deans, you act weak and cowardly, when you so hastily deprives the students of their right to leave of absence from their studies,"

Kompromis:

DEMOKRATISKE IDEALER OG FAKTISK POLITIK

Af Christian F. Rostbøll & Anders Berg-Sørensen

Mange politiske beslutninger er uundgåelige resultater af kompromisser mellem forskellige partier, men politiske kompromisers betydning og legitimitet er sjældent blevet udforsket. Fire forskere på Institut for Statskundskab tager derfor opgaven op

En forskergruppe bestående af fire politiske teoretikere blev i september 2013 tildelt 5.4 mio. kr. af Velux Fonden til forskningsprojektet "COMPROMISE: Democratic Ideals and Real

Målet er således at bidrage til udviklingen af en demokrati-teori, der tager den konkrete politiske virkelighed seriøst uden at opgive den politiske teoris normative sigte

Politics." Hensigten med projektet er at studere betydningen, brugen og den demokratiske værdi af kompromisser i både politisk teori og faktisk politik. Projektet tager udgangspunkt i, at moderne demokratiske samfund er kendetegnet ved en pluralitet af divergerende synspunkter og værdier, hvorfor mange politiske beslutninger er resultatet af kompromisser

mellem forskellige politiske parter. På den baggrund vil projektet rette fokus mod samspillet mellem faktiske politiske kompromisser og demokratiske idealer og diskutere, hvornår kompromiserne giver køb på idealerne, og hvornår de udgør en særlig demokratisk værdi. Konkret vil der blive gennemført studier af kompromisser i debatter om forholdet mellem politik og religion, i klimaspørgsmål og i spørgsmål om ansvarlighed og offentlighed i den udøvende magts embedsførelse kombineret med generelle studier af forskellige opfattelser af politiske kompromisser og deres legitimitet i politisk, idehistorie og demokratiteori. Målet er således at bidrage til udviklingen af en demokrati-teori, der tager den konkrete politiske virkelighed seriøst uden at opgive den politiske teoris normative sigte.

I den internationale litteratur er der i øjeblikket en debat om, hvorvidt normativ politisk teori er blevet for ideel, abstrakt og løsrevet fra faktisk politisk praksis. Et spørgsmål er, hvordan vi kan gøre den politiske teoris analyse af begreber og begrundelse af normer

relevant for den måde, hvorpå politik faktisk føres på uden at opgive idealerne. Der ligger et muligt paradoks i, at vi på den ene side må idealisere for at udvikle en kritisk og normativ teori, og på den anden side er en idealiseret teori irrelevant for den politiske virkelighed, den er rettet imod. Studiet af kompromisser er en måde at kombinere en interesse for faktisk politisk praksis og demokratiske idealer. Politiske kompromisser er uundgåelige i moderne pluralistiske samfund, men deres betydning og legitimitet er sjældent blevet udforsket. Både i den empiriske, forklarende statskundskab og i den normative politiske teori finder man kun ganske få systematiske studier af politiske kompromisser.

Studiet af kompromisser er en måde at kombinere en interesse for faktisk politisk praksis og demokratiske idealer

Et kompromis er en form for aftale, hvor alle parter ofrer noget, der er vigtigt for dem, for at opnå noget endnu vigtigere. Der lægges ofte vægt på den første del af denne definition af kompromisser, nemlig at man ofrer noget vigtigt, når man indgår et kompromis. Som sådan kan det virke som om indgåelse af kompromisser altid er noget mindre end ideelt. At indgå kompromis fremstilles på den måde, at man har opgivet – gået på kompromis med – sine idealer. Man taler i denne sammenhæng også om at kompromittere sig selv. Men hvis der er tale om et fornuftigt kompromis, så ofrer alle parter noget frivilligt for at opnå noget andet, der er endnu vigtigere. Dette "andet" kan være et substantielt resultat (en lov, reform, politik), en særlig relation til ens medborgere og/eller demokratisk legitimitet.

Med andre ord (sic!) kan man have ideelle grunde til at indgå kompromisser. Eller rettere, det er et af de emner, vi gerne vil studere – hvorvidt der ikke blot kan være pragmatiske, men også principielle grunde for kompromisser. En grund til, at kompromisser kan have en principiel og ikke blot en pragmatisk begrundelse, er, at det er en form for aftale, som respekterer samfundets pluralitet og uenigheder om grundlæggende spørgsmål. Muligheden for en principiel begrundelse for kompromisdannelse betyder dog ikke, at det altid er godt at indgå kompromis. Der findes også, hvad man har kaldt "rådne kompromisser," dvs. kompromisser, som ikke bør indgås under nogen omstændigheder. Vores projekt handler blandt om, hvilke typer kompromisser der henholdsvis fremmer og hæmmer realiseringen af demokratiske idealer.

COMPROMISE er et politisk teoretisk projekt, og bevillingen fra Velux Fonden vil styrke instituttets forskning inden for dette felt. Men det særlige ved projektet er, at forsker-gruppen kombinerer politisk teori med undersøgelse af faktisk politisk praksis, særligt kompromisdannelse. Projektet ledes af to lektorer på instituttet, Christian F. Rostbøll og Anders Berg-Sørensen og har muliggjort ansættelse af to post.docs, Theresa Scavenius og Hans B. Dabelsteen, som forventes ansat i løbet af 2014. Forsker-gruppen vil både arbejde sammen om de overordnede spørgsmål og udføre hver deres delprojekter. Vi vil kombinere studier af Kants ideelle normative teori og den nye realisme i politisk teori med rødder tilbage til Machiavelli og Weber samt cases om global klimapolitik, forholdet mellem religion og politik og offentlighed og ansvarlighed i den udøvende magts embedsførelse. I løbet af projektperioden vil vi arrangere en række konferencer og workshops med deltagelse af topforskere inden for feltet fra ind- og udland. Mange af disse er åbne for offentligheden, og vi håber at se jer til nogle af dem. ♦

PORTRÆT AF EN SYSTEMKRITIKER

Af Jelle Van Der Kamp

”Det er lidt ligesom krydsord,” siger Emil Bier om sin borger-nære måde at bedrive systemkritik på. Han er manden, der har intet mindre end 5000 kilometer malkeslange og millioner af NATO-patroner på samvittigheden

”Du må ikke tåle så inderlig vel, den uret som ikke rammer dig selv!” Ordene er ikke mine, de tilhører en norsk digter. På hjørnet, hvor Gothersgade møder Borgergade, ligger en café. Her sidder Emil Bier: ”Her drikker jeg altid min morgenkaffe, når jeg sover inde i byen”.

Sætningen hænger lidt i luften. Et tørklæde, en skarp skjortekrave omsluttet af en grøn trøje. Han har små runde hornbriller på. Brillerne er i realiteten et mikroskop, der gør ham i stand til at se ting så små, at de går andres næser forbi.

Emil Bier er undergrundens ombudsmand i den forstand, at han klager dér, hvor systemet fejler. ”Jeg er manden med knappenålen,” siger han.

Når Emil Bier ser en byld, så prikker han. Han klager. Han brokker sig ikke. Og han er ikke den slags systemkritiker, der får nobelpriiser.

”Jeg er en mini-Snowden, jeg er nok lidt whistleblower. I Rusland havde de hugget hovedet af mig,” konstaterer han med et smil. Et smil, der snart vil vise sig at blive symptomatisk for samtalen. Et rævesmil. ”Synes du, jeg er skør?” spørger han flere gange.

Vi lader spørgsmålet stå ubesvaret hen. Men ét er sikkert: Idéer har det ikke skortet på. For eksempel har han opfundet brusehoveder med særlige plastindsatser, der gør, at de ikke kalker til, og ”dem er der

nok solgt en milliard af,” som han siger. Han har opfundet en silikone-gummi-baseret maling, der bruges på amerikanske atomubåde. Også er han manden bag en maling, der må markedsføres som spiselig.

Emil Bier er et let offer for et karaktermord, og i bestræbelserne på at gengive samtalen fordomsfrit virker et uagtsomt manddrab næsten uundgåeligt. Bier har en lang række klagesager bag sig. Nogle er vundet, andre er løbet ud i sandet. ”Det er en borgerpligt at råbe op, når man ser en fejl. Man kan ikke bare stemme sig til et bedre samfund”.

MALKESLANGESAGEN

På et gårdbesøg blev øjnene bag hornbillerne opmærksomme på en pvc-slange på malkeanlægget. ”De slanger, man brugte til at transporterer mælk rundt med i dette meget veloplyste land, var blødgjort med et phthalat, en østrogen- og svagt kræftfremkaldende type,” indleder Emil Bier historien og fortsætter i kontant stil: ”Den gør, at folks tisse-mænd bliver kortere.” Opdagelsen gør, at Emil Bier sender en anmeldelse til levnedsmiddelstyrelsen. ”Det er ren svindel, at dette stof får lov til at blive i Danmark, i linoleumsgulve, babybleer og i blodposer”. Men de gjorde ikke noget ved det, konstaterer Bier. Gennembruddet kommer først, da han sender breve ud til ambassaderne tilhørende Danmarks vigtigste

mejerieksportlande og påpeger, at der findes kræft-fremkaldende stoffer i den danske mælk. Under overskriften "Privat mand truer mejeri eksporten" beretter Berlingske Tidende om brevene. Det medførte, at malkeslangerne i 1988 forbydes. Sagen kostede Emil Bier 200 kroner i frimærkeudgifter. "Det drejede sig vel om 5000 til 6000 kilometer malkeslange," vurderer Bier og følger kækt op: Så slipper vi også for, at vores tisse-mænd bliver kortere". Det er alle vist glade for.

PATRONSAGEN

I et tysk retsvidenskabeligt magasin læser vor knap-penålssystemkritiker om en undersøgelse foretaget af lægerne Knudsen og Theilade fra Retspatologisk Institut i København. De har undersøgt en række drab, selvmord og vådeskudulykker blandt danske hjem-meværnsfolk og soldater, og det viser sig, at et projektil (7.62 NATO) ikke fungerer efter hensigten. Projektilet har en nikkelkappe, der er for tynd, og ved træfning opfører de sig som hulspidsatroner, bedre kendt som "dum-dum"-kugler. "Det er forbudt efter Haag-konventionen af 1899, som Danmark har underskrevet, og jeg synes, det er lidt forkert, at vi konstaterer, at kuglerne skal forbydes, og så sker der ikke mere. Det, synes jeg, er forkert."

Så Emil Bier tog sin cykel ned til Gammel Torv. Ned til ombudsmanden. "Det er den øverste klagemyndighed her i Danmark. Jeg tager derned, da jeg ikke regner med, at det hjælper at klage til Forsvarsministeriet. De tager sig ikke af sådan en prekær sag. Så jeg cykler direkte ned til chefen selv".

Men allerede to uger senere får han at vide, at om-budsmanden ikke er interesseret i denne sag. Emil Bier ringer efterfølgende til DR, og herefter vågner Forsvarsministeriet op. "Først dér vågner de op – de kan ikke tåle at komme i pressen. Det er tilsynelad-ende fint nok, når den slags foregår bag kulisserne, men kommer det i pressen, så spillerde moralske," konstaterer Bier.

Resultatet bliver, at kuglerne bliver tilbagekaldt – herunder også al ammunition som danske soldater benyttede i Jugoslavien, hvor de dengang var ud-stationerede. Alt i alt var der tale om cirka 800 millioner kugler, vurderer Bier.

INSULIN OG URAN

Listen af sager slutter ikke her. En sag omkring forarmet uran og danske soldater hører også med. I Jugoslavien blev der brugt uranprojektiler til beskydning af kampvogne. Det var Forsvarets og især Generallægens vurdering, at disse projektiler ikke er kræftfremkaldende. "Jeg finder ud af, at det er ren løgn, de giver kræft". Emil skriver en artikel i Information og herefter stopper sagen. Forsvaret fylder deres folk med løgn," lyder det fra Emil. Sagen skrinlægges.

For tiden arbejder Emil Bier med en sag omkring insulinbehandling af diabetespatienter. Emil pointerer, at medicinere sig selv med insulin er

næsten umuligt. "Det svarer til at køre i en bil, hvor der ikke må være mere eller mindre end 7 liter ben-zin i tanken hele tiden, mere så dør du, mindre så dør du." Ifølge Emil Bier bliver forskningen omkring diabetes i Danmark styret for meget af

Det drejede sig vel om 5000 til 6000 kilometer malkeslange. Så slipper vi for, at vores tisse-mænd bliver kortere

Novo Nordisk. Han nævner f.eks. at Rigshospitalets diabetesenhed, har en samarbejdsaftale med et privathospital, der ejes af Novo Nordisk. I deres samarbejdsaftale står der, at det videnskabelige arbejde skal godkendes af Novo Nordisk. "Du synes sikkert, jeg er skør".

ROBOTNIK ER DET POLSKE ORD FOR ARBEJDER

Ingen tvivl om, at Emil Bier er en sand pestilens for systemet. En infant terrible. Selv siger han, at det giver ham et 'kick' at lege med systemet: "Det er lige som krydsord". Biers systemkritik falder ikke bare systemet for brystet, den går lige igennem. Under snakken om systemet falder også et par spydige kommentarer til de høje uddannelser. "Systemet er bundraddent – hold dig for øje, at en lang uddannelse ikke automatiske gør dig til et mere moralsk menneske. Lidt for mange penge, lidt for meget uddannelse, det giver nogle ulidelige mennesketyper. De står bare der og siger: Kan alle se, hvor stiv min tissemand er?" lyder det spydigt fra systemkritikeren, som endnu en gang metaforisk refererer til mandens ædlere dele.

Bag det gråsprængte hår rumler det. Man fristes til at tænke, at det er, som om han holder et brøl tilbage, der kunne slynge jorden ud af dens bane, og det er ikke kun de højtuddannede, der står for skud. Emil Bier taler om et reaktionsløst samfund.

"Folk er ligeglade, bare de har deres kaffe og cognac," konstaterer han. For Bier handler systemet uafhængigt af samfundet, og almindelige mennesker "er bare støj på ledningen".

"Alle knokler sig ihjel. Robotnik er det polske ord for arbejder. Alle er robotter, og vi har solgt ud af nærværet. Vi har så travlt med at udbytte hinanden". Men hvad er så løsningen? "Vi burde bosætte os i nogle skurvogne i Vestjylland og bygge et nyt samfund op". Straks efter sniger der sig en invitation ind i samtalen:

"Du er velkommen til at komme med i aften, Information holder en aften omkring Alexis de Toc-queville, de snakker om hans idéer omkring det tidlige demokrati i Amerika". Emil Bier kan se, at han over-rasker mig. Et rævesmil. "Jeg er ikke helt uinformeret". "Synes du jeg er skør?" ♦

FORSKERE OG STUDERENDE BANKER – MÅSKE – VALGDELTAGELSEN OP

Af Yosef Bhatti, Jens Olav Dahlgaard, Jonas Hedegaard Hansen & Kasper Møller Hansen, Center for Valg og Partier

Kan man få flere borgere til at stemme, hvis man banker på folks døre og opfordrer dem til at bruge deres stemmeret? 28 frivillige og tre forskere fra Statskundskab gjorde forsøget i weekenden op til kommunalvalget 2013

“Hej, hvad vil du?”. En ung mand har netop åbnet sin dør kun iført sin åbne badekåbe og boxershorts. Det er lørdag klokken ca. 10.30, og vi har vist lige vækket manden. “Hej, undskyld hvis vi har vækket dig. Vi kommer fra initiativet ‘Vi stemmer sammen’. Vi kommer for at opfordre dig til at bruge din stemmeret til kommunalvalget på tirsdag”, forklarer vi den unge mand. Han virker lettere forvirret, tager imod en flyer, siger pænt tak og lukker døren i.

Det er blot en af de mange oplevelser, som vi får i weekenden op til kommunalvalget, hvor vi går dør-til-dør i udvalgte københavnske opgange for at opfordre folk til at stemme. I alt er vi 31 personer, hvoraf de fleste er nuværende eller tidligere studerende på Statskundskab, som har valgt at bruge fire timer af vores weekend på initiativet. Vi går rundt i par og når at banke på 1.598 døre, hvoraf 535 bliver åbnet.

Der er to centrale formål med vores initiativ: For det første er målet på solid videnskabelig vis at undersøge, om dør-til-dør-kampagner faktisk bidrager til at øge valgdeltagelsen i Danmark. For det andet er der den afledte effekt, at vi potentielt kan være med til at øge valgdeltagelsen i København ved at lave projektet.

En væsentlig årsag til at undersøge dør-til-dør-indsatsen er, at en række partier og organisationer i forvejen gør brug af metoden i Danmark, men vi ved ganske lidt om, hvordan det påvirker valgdeltagelsen. For at svare på, om dør-til-dør-indsatser virker, benytter vi os af et felteksperiment, hvor vi går ud i virkeligheden, påvirker en gruppe af borgere og bageftermåler effekten. Konkret har vi tilfældigt opdelt en række københavnske boliger i to grupper:

En stimuligruppe, der får besøg af os, og en kontrolgruppe, hvor vi ikke banker på. Da de to grupper er tilfældigt inddelt, kan vi ved at sammenligne deres valgdeltagelse bagefter måle effekten af dør-til-dør-indsatsen. Den eneste systematiske forskel mellem de to grupper vil nemlig være, om de har haft besøg af os op til valget.

Og virkede det så? Det kan vi desværre ikke svare på endnu. Men vi har allerede nu gjort os nogle værdifulde erfaringer. For det første er det i starten en smule grænseoverskridende at gå rundt og banke på folks døre på denne måde. I hvert fald for os som forskere. Vi er trods alt ikke vant til at være i så direkte kontakt med vælgerne, hvilket leder til den anden pointe: Måske er det sundt for os, der gerne vil blive klogere på borgerne, at vi bevæger os mere ud i samfundet. Det fungerer i hvert fald som en påmindelse om, at det er rigtige og meget forskellige menneskers adfærd, som vi forsøger at forstå.

For det tredje håber vi, at projektet kan inspirere kollegaer og studerende. Felteksperimenter som disse er en rigtig god metode til en række problemstillinger, der omhandler, hvordan tiltag kausalt påvirker en større gruppe mennesker. Vi er særligt interesserede i valgdeltagelse og undersøger effekten af en række kampagneformer som eksempelvis breve, SMS'er, debatmøder og tegnekonkurrencer. Men logikken kan snildt bruges til at studere andet end valgdeltagelse. Faktisk kan man ofte lave sin undersøgelse relativt simpelt og for få ressourcer samtidig med, at kvaliteten af studiets design er ret høj. Derfor er tilgangen oplagt, hvis man sidder med en kvantitativ problemstilling og skal skrive en opgave af en art. ♦

Vinder af Statskundskabs debatturering:

"EN MEDINA- ELLER NIK & JAY-SANG KAN IKKE REDDE EN DÅRLIG POLIT.-FEST"

Af Kristina Klaaborg & Thor Bjørn Andersen

MED ANDRE ORD har mødt vinderen af Statskundskabs debatturering, Eric Bonde, til en samtale om, hvad der fik ham til at deltage, og hvad en debatturering overhovedet er for en størrelse

HVORFOR MELDTE DU DIG TIL DEBATTURNERINGEN?

Jeg har altid været engageret i forhold til at debattere og give udtryk for mine holdninger. Det giver en meget god modvægt til, at man normalt på studiet måske skal brede sig ud over 20 sider, hvor man i en debatturering er presset til at udtrykke sin holdning klart og præcist. Det, synes jeg, er vigtigt, at man kan.

HVORDAN FORBEREDTE DU DIG TIL DEBATTEN?

Jeg brugte meget tid på at lave research på de emner, som vi havde fået opgivet, således at jeg havde indhentet facts om emnet set fra både for- og imod-siden. Når man på den måde har et solidt fundament for at diskutere, er det også nemmere at improvisere og finde skarpe og kreative vinkler til ens argumenter. Verden er grundlæggende kompleks, og præmissen i den offentlige debat er ofte, at man ikke har tid til at læse en typisk statskundskabsopgave. Derfor er man nødt til at presse mest muligt indhold ind på kortest mulig tid.

ER TURNERINGEN KUN UNDERHOLDNING, ELLER ER DER OGSÅ NOGET INDHOLD I DEN?

Især fordi det er en statskundskabsdebat, kan man ikke slippe af sted med at stille sig op og alene underholde. Kunsten er, at man lægger det underholdende element i forlængelse af et sagligt og velopbygget argument. Det underholdende behøver jo ikke udelukke det substantielle.

FJERNER DEBATTURERINGER IKKE FOKUS FRA DET LOGISK GYLDIGE ARGUMENT OVER TIL ARGUMENTET, DER ER RETORISK BEDST?

Hvis et argument skal være overbevisende, skal der være et substantielt fundament under det. Ellers virker det ikke. Jeg er uenig i, at det bare handler om at stille sig op og virke overbevisende retorisk, fordi så ryger substansen, og det er grundlaget for et godt argument. Jeg kunne godt, hvis man nu skal tage temperaturen på den offentlige debat, savne mere viden og færre holdninger. Jeg ville godt være med til at bidrage til, at substansen kom til at fylde mere, for at skabe en bedre balance.

KUNNE MAN IKKE KOMME I EN SITUATION, HVOR DEN ENE PARTS ARGUMENT FAKTISK ER BEDST, MEN IKKE BLIVER HØRT, FORDI DEN ANDEN PARTS ER BEDRE RENT RETORISK?

Jeg vil selv bruge et retorisk virkemiddel som eksempel: En Medina- eller Nik & Jay-sang kan ikke redde en dårlig polit.-fest. På samme måde kan retorik heller ikke rede et substantielt løst argument. Retorik er en uomgængelig del af debatten, som vi må acceptere, men ikke nødvendigvis blindt gøre brug af.

VANDT DU FORDI SUBSTANSEN ER BEDRE?

Det er langt sværere at skille substansen fra retorikken, end hvad man lige gør de til. Det vil altid være en kombination af begge dele og ja, jeg vil også bruge retoriske virkemidler. Jeg synes, det er at undervurdere folk, hvis man ikke tror, at folk også kan forholde sig kritisk til retorikken – f.eks. en Nik og Jay-metafor. ♦

HVAD KAN VERDENS MEST TILLIDSFULDE FOLK BRUGE PUTNAM TIL?

Af Malte Marno Sørensen, *International Debat*

I efteråret gæstede den amerikanske Harvard-professor Robert Putnam et propfyldt Chr. Hansen auditorium med en stor fed rungende pointe: Social kapital er godt! Men kan Danmark og danskerne, som i øvrigt er kåret til det mest tillidsfulde folkefærd, overhovedet lære noget af Putnams tanker omkring social kapital?

Efter at *International Debat* offentliggjorde, at Robert Putnam ville komme og afholde en gæsteforelæsning, kunne de studerende på CSS finde plakater af en rødmosset Putnam, der tilnærmelsesvist kunne forveksles med en kravlenisse. Ikke desto mindre havde hans plakater og mandens kultagtige status inden for samfundsforskningen båret frugt. Stemningen var ikke til at tage fejl af, da Chr. Hansen auditoriet fyldt til randen ventede på, at Mr. Putnam skulle gøre sin entré. Og efter alt at dømme skuffede han ikke. Jeg ved

“The reason why we succeed in our integration, was not because the immigrants became like us, but because we developed a new us,”
- Robert Putnam i Chr. Hansen Auditoriet, efterårssemesteret.

ikke, om det var politologisk nørdet kendisfnidder eller den eminente forelæsningsstil, der var nøglen til succes. I hvert fald herskede der en enorm god stemning, og Putnam kunne nærmest ikke fyre en vittighed af, før hele salen sad og klappede sig på lårene. Men ud over Putnams underholdende, og dog til tider overfladiske forelæsningsstil, havde han taget en række interessante pointer med fra sin lange politologiske forskningskarriere.

Putnam indledte med at fortælle om sin forskning om Italien, og

hvordan han i første omgang ikke havde kunnet forklare forskellen mellem velstandsniveauet i Nord- og Syditalien. Løsningen var da heller ikke lige til. Efter eget udsagn kom den til ham på bedste amerikanske storytellingfacon, som han sagde "only by chance", da han en nat lå søvnløs. Svaret er ifølge Putnam som bekendt det, der skulle blive hans allermest berømte begreb: Social kapital. Og så startede der ellers et vandfald af forklaringer på, hvorfor social kapital er så afgørende – her kommer nogle af dem.

Ifølge Putnam er der en række værdier, som kan knyttes til social kapital. Den sociale kapital kan forstås som et socialt netværk, der har en produktiv kraft, som øger tillid, gensidig forståelse og samarbejde.

Her opstår der et paradoks i en dansk kontekst. Som tidligere nævnt er Danmark kåret som verdens mest tillidsfulde folkefærd, men passer dette billede med virkeligheden? Falder blikket på den offentlige sektor og den offentligt ansatte, skal hver en krone vendes. Jovist er effektivisering godt, men måske afspejler det øgede behov for kontrol en stigende mistillid. Og man skal heller ikke langt hen på pensum i statskundskab, før man støder på den næsten hegemoniske principal-agent-teori, der tilsiger, at der hersker en grundlæggende asymmetri mellem lederen og arbejderens præferencer. Samme teori kan videre-føres på forholdet mellem vælgerne ('lederen') og politikerne ('arbejderen'), hvor der kan iagttages en stigende mistillid over for politikere. Altså to modsatte tendenser – enten er tilliden ikke helt i top alligevel, eller også står det meget generelt til i de andre lande, der deltog i undersøgelsen.

SOCIAL KAPITAL – VEJEN FREM?

Til forelæsningsen pegede Putnam på, at din livsindkomst og din risiko for at dø er bestemt af dit netværk og ikke antallet af doktorgrader, du har. Det at være sammen med andre mennesker har en biologisk positiv effekt på dit helbred og dit stressniveau. Altså en række positive gevinster. Opfordringen må lyde: Skynd dig at blive engageret og få en vagt i Kommunen.

Der er en vis parallel til sådan, som Putnams hjemland USA ser ud, og Danmarks fremtidige

befolkningsmæssige sammensætning – hvordan det? Verdensbefolkningen er støt stigende, ligesom verden står over for klimaforandringer, og begge punkter vil højst sandsynlig føre til øget migration. Rettes blikket mod Danmark, er det demografiske udfordringer, vi er særligt konfronteret med. Lige rundt om hjørnet lurder ældrebyrden, og efter alt at dømme kommer der til at mangle arbejdskraft. Med andre ord er det ikke usandsynligt, at flere vil immigrere til Danmark. Det næste spørgsmål bliver derfor, hvordan Danmark vil tackle behovet for udefra-kommende arbejdskraft? Her kan Danmark måske for alvor lære noget af Putnam. Kigger vi på den danske diskussion om kultur, efterlades man ofte med et billede af en rigid, statisk og halvkold frikadellekultur, som ikke kan eller må udvikle sig. I forhold til udviklingen af det amerikanske samfund sagde Putnam om integration, "The reason why we succeed in our integration, was not because the immigrants became like us, but because we developed a new us." Putnam underbygger denne pointe med, at der ikke er nogen modsætning mellem det at tilhøre en etnisk minoritet og det at være dansker. At vi skal blive bedre til at anerkende en identitet som for eksempel dansk-iraker som værende legitim, er en interessant tanke i spørgsmålet om integration eller assimilation.

På samme måde, må det danske samfund spørge sig selv, om det ikke er på tide at blive lidt mindre skræmt og lidt mere åbent – og at søge et new us. ♦

"DET ER IKKE FORMANDEN, DER BEHØVER VÆRE BAGMANDEN"

MED ANDRE ORD har bedt foreningen SUVERÆN interviewe sig selv. Vi bringer her det første selvinterview i en serie, der sætter fokus på foreningslivet på Institut for Statskundskab

Af Alexander Dimma Roger Nielsen

SUVERÆN er en forening af studerende fra Institut for Statskundskab med det formål at udbrede kendskabet til politisk teori blandt studerende i København.

Foreningen, der blev stiftet i efteråret 2011, begyndte i sin tid primært med foredrag men med tiden har foreningens vist yderligere vilje til at afholde læsegruppe-møder, filmaftener og workshops – og foreningens fulde potentiale er endnu ikke blevet afdækket. Det mener foreningens nye formand, Alexander Dimma:

"Foreningen har endnu ikke haft sin guldalder. Indtil videre har vi kun opbygget et apparat, der formidler politisk teori til folket. Vi ved lige akkurat, hvor tandhjulene sidder, hvor de skal udskiftes, og hvor der skal olieres, men det er ikke et tilstrækkeligt succeskriterium for en forening."

Formandens ambitionsniveau er tårnhøjt, men spørgsmålet er, om han overhovedet har nogen kobling til virkeligheden, eller om han blot sidder fast i sit teoretiske univers oppe i elfenbenstårnet.

"Jeg håber, at foreningens arrangementer har vist, at vi ikke har glemt virkeligheden," siger Alexander Dimma og fortsætter: "Multikulturalisme og statsdannelse er to gode eksempler på, hvor vigtigt, relevant og anvendeligt det er at bruge politisk teori, uden at det ender i tom akademisk tågesnak."

LIKEHUNTEREN

Men hvad er det egentlig, ham formanden vil? Laver han andet end at gå og være likehunter til foreningens Facebook-side på diverse holdtimer og forelæsninger?

"For mig er det ypperste mål, at SUVERÆN kommer til at overleve på tværs af generationer på Statskundskab. Da jeg startede på studiet, havde jeg stor glæde af at komme til nogle af de arrangementer, som foreningen tilbød, og det kan jeg kun takke Troels Skadhauge, Steffen Wegner Mortensen og de andre initiativtagere til SUVERÆN for!" siger Alexander Dimma.

"Foreningen udvidede mine horisonter og gav mig et nuanceret verdensbillede, som jeg ikke kunne forestille mig at have tilegnet mig andre steder. Lignende oplevelser synes jeg, at både de nye og de gamle studerende bør have mulighed for. Derfor vil jeg blot være med til at "give arven videre". Foreningen skal med andre ord være udødelig."

MEN HVAD FÅR DOG FORMANDEN TIL AT TRO, AT HAN KAN HOLDE FORENINGEN I LIVE?

"I sidste ende er det de nye studerende, der skal bære foreningen videre på ny – det havde foreningens Founding Fathers forstået! Når det er sagt, så er det vigtigt for mig at fremhæve, at det ikke behøver at være formanden, der er bagmanden til diverse arrangementer. Alle kan komme med ideer," uddyber Alexander Dimma og beretter om foreningens læsegruppe VITA ACTIVA, som er åben for alle nysgerrige.

FORMÅLET

Så – alt i alt – hvad kan man overhovedet bruge foreningen til?

"Brug foreningen til at skærpe din kritiske sans, når du læser artikler i medierne eller kæmper dig igennem pensum. Politisk teori kan hjælpe dig med at sætte spørgsmålstejn ved det selvfølgelig. Det er denne kritiske refleksion, der kan tjene som et bolværk mod utænksomme magtforvaltere; mod den teknisk kompetente barbar, som man har kaldt sådanne typer."

Han runder af med at fortælle om arrangementerne på dette semester. Her vil foreningen bl.a. have velkendte navne såsom Anders-Berg Sørensen, Christian Rostbøll og Lars Bo Kaspersen på tapetet samt se filmen Hannah Arendt (2013). Derudover kommer gæsteforskerne Benno Teschke og Jason Edwards også en tur forbi foreningens arrangementer. ♦

Kontaktoplysninger:

Mail: foreningensuveraen@gmail.com

AKTIVE STATSKUNDSKABERE:

SKRU OP FOR KVOTE 2-OPTAGET

Af Olivia Harbsmeier, Nina Gytz Olesen & Esther Danholt

Vi har brug for studerende med andre erfaringer, fordi de bidrager med andre perspektiver til vores forståelse af de fænomener, vi undersøger. Det er en af grundene til, at det er oplagt at hæve kvote 2-optaget på Institut for Statskundskab

Et inspirerende studiemiljø er en forudsætning for, at studerende er motiverede for at læse, deltage i undervisningen og bidrage til det faglige og sociale miljø. Det er også vigtigt i forhold til at tiltrække dygtige studerende. Derfor er det også vigtigt, at vi på Institut for Statskundskab fortsat forsøger at optimere de forhold, der skaber de bedst mulige rammer for engagement. Men det kan godt blive bedre. Vores faglighed på studiet kan blive styrket af en bredere sammensætning af studerende.

Når en måske kommende studerende søger via kvote 2, vidner det om et meget bevidst studievalg. Et valg, der både kræver velbegrunderet faglig motivation, refleksion, erfaringer med relevans for studiet og faglig interesse. Faglighed er langt hen ad vejen ikke noget, de studerende har, men noget de tilegner sig. Og de bedste forudsætninger for at tilegne sig faglighed er gå-på-mod, interesse og et brændende engagement – kvalifikationer, der kendetegner mange kvote 2-studerende. Samtidig smitter motivation af på omgivelserne, hvilket er til gavn for alle.

Ud over at den enkelte studerende engagerer sig, er det vigtigt, at dette foregår i et miljø præget af forskellighed. Studerende, der har rejst og set verden, har været aktive i en politisk organisation eller har andre relevante uddannelser bag sig, bringer værdifulde erfaringer ind på vores fag. En sådan diversitet stimulerer kreativ tænkning, styrker den tværfaglige identitet på studiet og bidrager til at skabe et dynamisk studiemiljø, hvor studerende kan supplere hinanden både fagligt og socialt.

Vi har brug for studerende med andre erfaringer, fordi de bidrager med andre perspektiver til vores forståelse af de fænomener, vi undersøger. Vi har brug for studerende, der kan udfordre vores måde at tænke på. Derfor mener vi i Aktive Statskundskabere, at en højere kvote 2-sats vil være til stor gavn for studiemiljøet på Statskundskab. ♦

"FRED I VERDEN" – MEN HVORDAN?

Af Sara Eichel-Illum

Den 12. november 2013 slog Center for Resolution of International Conflicts dørene op på Statskundskab. Men hvad er CRIC, og hvorfor skal vi have endnu et center på instituttet? MED ANDRE ORD har mødt professor og centerleder Ole Wæver

Center for Resolution of International Conflicts (CRIC) er et opgør med den forskningsdagsorden, der, siden Fogh-regeringen i 2003 lukkede Center for Freds- og Konfliktforskning, har fokuseret på militære tilgange til konflikter. Hos CRIC forsker man nemlig ikke i fred gennem overlegen ildkraft, men i hvordan følelsesdynamikker og kollektiv hukommelse spiller en afgørende rolle for konfliktløsning.

HVAD ER CRIC?

Det er en bevilling på 15,5 mio. kroner fra Det Strategiske Forskningsråd, der har muliggjort oprettelsen af CRIC. Bevillingen skal styrke grundlaget for, at Danmark kan bidrage med ikke-militære løsninger på internationale konflikter, og professor på Institut for Statskundskab, Ole Wæver, er centrets første leder. Da MED ANDRE ORD møder

Ole Wæver, forklarer han, at CRIC kan forstås ud fra to dimensioner. Fagligt-akademisk er CRIC et projekt, der skal forstå konflikter og konflikt-dynamikker, mens det praktisk-politisk er en erkendelse af, at den militære løsning ikke altid virker hensigtsmæssigt.

”Næste gang der opstår konflikter – og vi ser det allerede nu i Syrien – er der ikke en militær løsning, som lige ligger på hylden, og som vi griber. På godt og ondt er den lagt død. Og derfor er der i disse år en øget interesse for, om man kan bruge nogle andre midler. Om man kan være med til at løse de her konflikter med ikke-militære midler.”

OPTRAPNING OG KOLLEKTIVE ERINDRINGER

Ved åbningsarrangementet den 12. november argumenterede Ole Wæver for, at der generelt har været to missing links i dansk forskning og udenrigs-politik. Dels er optrapningssituationen i konflikter underbelyst, hvilket gør, at politikerne mangler redskaber til at sætte sig ud over diskussionen om intervention eller ej. Og dels er der behov for et større fokus på den kollektive erindring i konfliktsituationer. Ole Wæver uddyber og forholder sig samtidig ydmygt til chancen for, at Danmark med en konfliktløsning-baseret udenrigspolitik vil blive en spiller på den internationale scene: ”Jeg tror, vi kan styrke danske aktørers mulighed for at gøre noget på de her områder. Om vi så også kan få credit for det, dét er noget andet.”

FRED I VERDEN

Da MED ANDRE ORD spørger til ambitionerne, kommer svaret prompte: "Fred i verden". Ole Wæver siger det uden at blinke, men han tilføjer samtidig, at Danmark ikke blot skal efterligne Norge og Finland, som begge har satset stærkt på mægling som udenrigs-politisk strategi.

"I forbindelse med Afghanistan-krigen har vi en diskussion om, hvad Danmark har fået ud af det. Og det ender næsten altid med at blive noget i retning af, at statsministeren er inviteret på morgenmad i Det Hvide Hus. Det er bottom-line. Det sjove er, at vi nu snakker så meget om Norge, og dér ender man med den samme konklusion: Altså at deres mæglingsprofil giver dem morgenmad i Det Hvide Hus. Så vores krig i Afghanistan og deres mægling er egentlig to veje til det samme."

"Mægling er en måde, hvorpå Norge kan varetage sine interesser. Og mægling er en adgangsbillet til indflydelse i det internationale samfund. Man kan få nationale fordele ud af det, men DK må bidrage med noget helt nyt. ... Om det så viser sig at have et spin-off, det mener jeg er sekundært. Der må fred i verden trods alt komme først."

NYE PERSPEKTIVER PÅ KONFLIKTLØSNING

Ole Wæver er ophavsmand til "Københavnerskolen", en anerkendt teori i disciplinen International Politik. Men "CRIC er ikke Københavnerskole" fastslår Ole Wæver, som gerne vil tage ansvar for den forskningsmæssige frihed og bredde på centret. Af den grund er Københavnerskolen og spørgsmålet om, hvordan afsikkerhedsliggørelse kan fungere som konflikt-løsningsstrategi blot en delmængde af forskningsprogrammet på CRIC.

"Hvis man skal have en overordnet teoriramme, som man skal ud og slå på tromme for, er det ikke Københavnerskolen, men bare: Hvad er konflikt som sådan? ... Hvad vil det sige, at det er en konflikt? Det er ikke det samme som at sige, nå hvad handler den om?"

Ifølge Ole Wæver er det vigtigt at forstå, at der er forskel på begrebet konflikt og indholdet af en konflikt. Det som CRIC kan, er især at forstå og forske i det særegne ved konflikter som fænomen. "Hvad er dynamikken i selve konflikten som konflikt?" Det indebærer, at CRIC i høj grad appellerer til sociologien, hvis forklaringsmodeller styrker de politologiske analyser. Centrets viceleder, Poul Poder, er da også lektor på Sociologisk Institut, KU, og han skal bidrage med betydningen af følelses-dynamikker i konfliktløsning, heriblandt frygt som en social kraft.

ET TVÆRFAGLIGT PROJEKT

At tværfagligheden er i højsædet på CRIC stråler ud af de mange forskellige faggrupper, universiteter, organisationer og specialister, der er involveret i projektet. Heriblandt et såkaldt praktikerpanel, der skal være prøverum for forskningen.

"Det er jo ikke fordi, der mangler viden. Vi ved ufatteligt meget om konflikter, men som praktiker har du ikke en chance for at vide, hvad for noget af den viden, du faktisk skal vende dig mod. ... CRIC kan måske være med til at gøre, at næste gang vi står i en situation, der ligner optakten til Syrien eller Libyen, så kan vi hurtigere gå sammen og få en proces til at fungere."

CRIC OG DE STUDERENDE

"Vi vil ikke love noget om undervisning, for vi kan hurtigt komme ud i, at vi både skal lave fred i verden, give et forskningsmæssigt gennembrud, uddannelse osv." siger Ole Wæver, som da også selv er ærgerlig over, at det er svært for studerende med interesse for konfliktløsning at finde et relevant undervisningsudbud i Danmark. Til gengæld pointerer han, at oprettelsen af CRIC gør studielivet sjovere, da CRIC fremover vil byde på spændende arrangementer, gæsteforedrag og seminarer. Samtidig er der et par Ph.d'er og en postdoc tilknyttet centret, og de skal undervise. Så mon ikke det bliver til et valgfag eller to i fremtiden? Ambitionerne er i hvert fald tårnhøje på Statskundskabs nye center for konfliktløsning, CRIC. ♦

banedanmark

Amerika Plads 15

MADS HYIK JØRGENSEN

Programme Management Assistant hos
Banedanmark
Bor i København
Uddannet på Aarhus Universitet
Begyndte på Statskundskab september
2001 – Afsluttede august 2007

STATSKUNDSKABER PÅ BANE- DANMARKS SIGNALPROGRAM

Af Nanna Honoré

Mads blev uddannet cand.scient.pol i 2007 og arbejder nu for Banedanmark. Her fortæller Mads om livet efter studiet i vores nye efterlivsserie

Som nyudklækket cand.scient.pol. i 2007 var Mads klar til at tage arbejdsmarkedet med storm. Han flyttede til København og fik sit første job i Undervisningsministeriet, hvor han arbejdede med økonomistyring på privat- og efterskoler. Det var et lærerigt miljø med stor faglighed: "Centraladministrationen er fed, fordi du får nogle super dygtige kolleger, du kan sparre med, fordi alle har nogenlunde den samme uddannelse".

En sådan arbejdsplads er dog fyldt med ambitiøse unge mennesker, og Mads beskriver det som et udfordrende job, hvor de mange kolleger konstant ligger i et latent kapløb mod hinanden: "Man er i skarp konkurrence på en eller anden måde, fordi man også har de samme mål. Det er spændende og godt, men det kan også være mindre rart på nogle tidspunkter, når ens kolleger samtidig er ens konkurrenter."

I dag arbejder Mads i Signalprogrammet hos Banedanmark. Signalprogrammet er en samling af projekter, der skal implementeres i den danske togtrafik frem til 2021. Til daglig står han for minister- og ledelsesbetjening, hvilket indebærer at klæde især programdirektøren på til møder med Banedanmarks direktion og Transportministeriet. F.eks. står han for at sammenfatte og kvalitetssikre månedsrapporten til direktionen, svare på spørgsmål fra Transportministeriet eller udfærdige svar på udvalgs- eller 20-spørgsmål fra Folketinget, der retter sig mod Signalprogrammet. Til tider savnes Undervisningsministeriets mulighed for sparring med fagfæller, men samtidig finder Mads, at der er en helt anden dynamik, når man arbejder i et multifagligt miljø. "At arbejde med mange forskellige fagligheder kan faktisk være en styrke. Man bliver skarp til at fokusere på sine egne kompetencer". Han er den eneste statskundskabsuddannede i Signalprogrammet. Uddannelsen har givet ham nogle helt særlige kompetencer, mener han. Det akademiske felt

generelt lærer dig noget om "at lære" samt "at fortælle det", og det trækker Mads især på, når han skal indsamle bidrag fra alle de fagkyndige i Signalprogrammet. Desuden har statskundskabsstudiet givet Mads et indgående kendskab til de politiske processer i centraladministrationen, og den viden finder han nyttig i sit samarbejde med Transportministeriet.

"Du ved, hvordan centraladministrationen virker, og hvordan det politiske system virker. Det at du kan gennemskue nogle relativt komplicerede processer, det er det, der kendetegner statskundskaberen."

For fem år siden havde Mads ikke troet, at han i dag ville arbejde hos Banedanmark. På studiet forestillede han sig, at han skulle producere ekspertudsagn frem for at videreformidle dem. Dog betragter han sit nuværende job som en del af en større udvikling frem mod mange kompetencer. I den udvikling har han også erfaret, hvad der betyder noget for ham i et job. "For mig er det en vigtig del af det at være på en arbejdsplads, at man kan fungere socialt og have noget ved siden af arbejdet. Det kan ikke fylde det hele, for du har din hverdag, der er faglig. Men den skal underbygges af det sociale".

Generelt har tiden på arbejdsmarkedet lært Mads en del om de underlæggende, uskrevede regler. Det afspejler sig også i det råd, han gerne vil give til kommende statskundskabere på arbejdsmarkedet: "Skiftet fra studie til arbejdsliv er nok større, end man lige regner med. Det handler i virkeligheden om at være ydmyg og stikke fingeren i jorden samtidig med at vise, hvad man kan. Det du har fundet frem til er ikke nødvendigvis de vises sten".

Om fremtiden vil Mads ikke sige så meget andet end, at Banedanmark ikke er hans sidste arbejdsplads. Det eneste han tror på er, at "du skal skabe dine egne muligheder". ♦

NY SPECIALISERING I ORGANISATION OG LEDELSE

Af Bergliot Borg Christensen & Sara Eichel-Illum

I efteråret 2013 har du som studerende på Institut for Statskundskab haft mulighed for at specialisere dig i organisation og ledelse. Specialiseringen stiller store krav til den studerende, men indsatsen belønnes med undervisning på højt niveau, erfarer MED ANDRE ORD

Adjunkt Caroline Grøn og postdoc Mads Kristiansen er – sammen med de øvrige forvaltningsundervisere – blandt initiativtagerne til den nye specialisering i organisation og ledelse på Institut for Statskundskab. MED ANDRE ORD har sat de to forskere i stævne for at høre nærmere om tankerne bag specialiseringen og gøre status efter første semester. Specialiseringen, der retter sig mod kandidatdelen af Statskundskab, varer ét år, hvoraf det halve udgøres af specialet, som den studerende forpligter sig til at skrive inden for et forvaltningsstema. Samtidig indebærer specialiseringen, at man som færdiguddannet statskunds-kaber får tilføjet ”med specialisering i organisation og ledelse” til sin endelige titel.

ORGANISATIONSTEORI, LEDELSE OG STYRING

Semestret er bygget op omkring tre fag: organisation, ledelse og styring. Undervisningen tilrettelægges på

tværs af de tre fag, og det skaber god synergi i forløbet. Caroline Grøn uddyber: ”Mulighed for at bestemme alle studieaktiviteter på hele semestret betyder, at vi er sikre på, at de studerende rent faktisk har læst 3600 sider. Og det muliggør en anden progression end ellers. De studerende ved bare meget mere!”

Marie-Louise Frølich Brødsgaard og Leander Isaksen har som studerende på hhv. 8. og 9. semester fulgt specialiseringen i efteråret. For dem har det været et stort plus, at specialiseringen sætter struktur på kandidaten. De er begge drevet af en interesse for national forvaltning, og motivationen lyser ud af dem. ”Det har været sindssygt godt. Spændende emne, ja, men især strukturen har været god, og Caroline og Mads har været dygtige undervisere,” siger Leander Isaksen, og Marie-Louise F. Brødsgaard tilføjer begejstret: ”Alle møder velforberedte op, alle rækker hånden i vejret, og der er en reel debat om de ting, man har læst.

INFORMATIONSMØDE

OM SPECIALISERINGEN I ORGANISATION OG LEDELSE I EFTERÅRET 2014

DEN 26. FEBRUAR 2014 I FROKOSTSTUEN (BYGNING 4 PÅ 2. SAL) KL.15-17

Faktaboks:

Der er 25 pladser på specialiseringen i Organisation og Ledelse.

Optagelse sker via en motiveret ansøgning. Bedømmelsen lægger vægt på karakter i NF samt det generelle karaktergennemsnit. Herudover er der 5 pladser, som er forbeholdt studerende med særlig relevant erfaring fra bl.a. studiejobs og praktikpladser.

Det er ikke den klassiske med, at man møder op og tænker: Nå her er nogle interessante slides, hvorefter man går hjem igen. Der er lagt op til, at alle deltager aktivt."

HØJT FAGLIGT NIVEAU

Såvel Caroline Grøn som Mads Kristiansen peger da også på, at det faglige niveau har været rigtig højt. Den intensive undervisning har presset de studerende længere i både forståelsen og appliceringen af teori, end man normalt kan forvente. Men forberedelsen skal stå mål med udbyttet af undervisningen, og fra alle kanter høres det, at den studerende må betragte specialiseringen som et fuldtidsstudium. Caroline Grøn taler eksplicit om en særlig kontrakt mellem underviser og studerende, der nødvendigvis må ligge til grund for undervisning på dette niveau.

"Hvad er præmissen for dette fag? Hvad kan du som studerende kræve af mig, og hvad kan jeg som underviser kræve af dig for at lave denne her slags undervisning? Jeg kan ikke lave pensumnære slides og samtidig give feedback på 20 papers. Der er et trade-off, og det kræver som sagt noget af de studerende."

Apropos papers er specialiseringen kendetegnet ved ugentlige opgaver, og det faglige niveau samt de mange afleveringer stiller store krav til den studendes tid og engagement.

HÅRDT MEN GODT

På spørgsmålet, om arbejdsbyrden har været markant større end tidligere, leverer Marie-Louise F. Brødsgaard og Leander Isaksen et samstemmende "Ja!". Begge medgiver, at det har været det travleste semester nogensinde, men de er også blevet mere effektive og hurtige, når de har haft travlt. Det sideløbende studiejob har været en udfordring men ikke umuligt. "Der er timer nok i døgnnet til at klare det, hvis man tager sig sammen. Men det handler om at acceptere, at man er fuldtidsstuderende," forklarer Leander Isaksen.

Det intensive arbejdspresser er dog tænkt sammen med de sociale rammer, der skaber et godt og forpligtende fællesskab. Mads Kristiansen har fra start haft fokus på betydningen af det sociale:

"For mig er det vigtigt at skabe et trygt miljø, hvor alle fra dag ét føler, at de kan deltage. Det skaber et netværk, man kan nyde godt af ved opgaveskrivningen og også senere i den enkeltes arbejdsliv."

INFORMATIONSMØDE

Specialiseringen, der vil blive evalueret efter år 2014, gøres permanent, hvis erfaringerne er positive. Så er du nysgerrig på en masse organisationsteori, ønsker du mere løbende feedback og tættere kontakt til underviseren, er der informationsmøde om næste efterårs specialisering i organisation og ledelse den 26. februar 2014. Marie-Louise F. Brødsgaard får det sidste ord: "Det kan varmt anbefales, men man skal også brænde for det. Det er kun sjovt, hvis man synes, forvaltning er det fedeste i hele verden." ♦

KANDIDATUDDANNELSE I SECURITY RISK MANAGEMENT

Af Anders Bencke Nielsen

Kunne du tænke dig at beskæftige dig med sikkerhedsvurderinger og risikoanalyser på et globalt arbejdsmarked? I så fald bør du rette blikket mod instituttets nye engelsksprogede kandidatuddannelse, der giver dig mulighed for at blive kandidat i Security Risk Management. MED ANDRE ORD har mødt lektor Karen Lund Petersen til en snak om den kommende uddannelse

DETTE ER DEN FØRSTE UDDANNELSE AF SIN SLAGS I VERDEN. HVILKE KOMPETENCER OG JOBMULIGHEDER FÅR NYUDKLÆKKEDE KANDIDATER?

I dag skal sikkerhedspolitik indtænkes i alle private og offentlige organisationer, og her giver uddannelsen den studerende det store forkromede overblik over globale sikkerhedspolitiske problemstillinger. Samtidig udstyres den studerende med en række redskaber, som organisationer og virksomheder efterspørger i forsøget på at navigere i en ny sikkerhedspolitisk virkelighed, der ikke altid er kalkulerbar. Det er sigtet, at den studerende her kan bidrage med en politologisk forståelse af sikkerhedsmæssige forhold, og vi ved, at det skaber mer-værdi. Selve uddannelsen er skabt i tæt samarbejde med nationale og internationale aftagerpaneler, der blandt andet omfatter Carlsberg, Novo Nordisk og Forsvarets Efterretningstjeneste, og vi oplever en enorm efterspørgsel efter de kompetencer, som uddannelsen giver.

OLE WÆVER KOMMER TIL AT UNDERVISE I SECURITY AND STRATEGIC STUDIES. HVORDAN KOMMER KØBENHAVNERSKOLEN TIL AT PRÆGE UDDANNELSEN?

Det er koblingen mellem risiko og sikkerhed, der er omdrejningspunktet i uddannelsen, og som studerende bliver man ikke som sådan opdraget i Københavnerskolen. Men det er klart, at der trækkes på en masse perspektiver og indsigter herfra, ligesom Københavnerskolen også kommer til at indgå i pensum. Inden for Københavnerskolen taler vi om, hvordan overvejelser om national sikkerhed i stigende grad betyder noget for de dispositioner, som private virksomheder og andre organisationer foretager. I tråd med uddannelsen studerer vi således, hvordan sikkerhed 'oversættes' ind i nye kontekster og praksisser. Så det er klart, at Københavnerskolen kommer til at præge uddannelsens udformning.

HVORFOR SKAL JEG OPGIVE DEN FLOTTE TITEL CAND.SCIENT.POL. OG I STEDET BLIVE KANDIDAT I SECURITY RISK MANAGEMENT?

Security Risk Management er en engelsksproget uddannelse, der lanceres internationalt og vil tiltrække dygtige studerende fra udlandet. Den henvender sig til et nyt internationalt felt, der ekspanderer helt vildt. Som cand.scient.pol. får man en bred portefølje af fag, mens den nye uddannelse giver mulighed for meget mere specialisering – en specialisering, der er efterspurgt både nationalt og internationalt og derved åbner helt nye døre for de studerende.

HVOR SER MAN AKTUELT ET BEHOV FOR UDDANNELSEN?

Øget globalisering afføder nye risici, og man ved aldrig, hvad der kan blive den næste Muhammedkrise. Når der åbnes for nye markeder, har virksomheder og organisationer derfor behov for folk, der har kendskab til og kan analysere det politiske landskab og det sikkerhedspolitiske klima. For eksempel snakker man om, at der i fremtiden skal investeres mere i Afrika, og her kunne en kandidat i Security Risk Management givet vis gøre en forskel.♦

Uddannelsen udbyder blandt andet fag som Security and Strategic Studies, Political Risk Analysis samt Intelligence. Uddannelsens undervisere omfatter blandt andre Karen Lund Petersen, Mikkel Vedby Rasmussen, Ole Wæver og Peter Dahler-Larsen. Du kan læse mere på studies.ku.dk/masters/security-risk-management, hvor du også kan finde information om, hvordan du ansøger. Uddannelsen går i luften til september.

Die Philosophen haben die Welt nur
verschieden interpretiert;
es kommt aber darauf an, sie
zu verändern.

Karl Marx*

“Filosofferne har kun fortolket verden forskelligt,
men hvad det kommer an på, er at forandre den.”

(overs.: Villy Sørensen)

Forbindelsen til virkeligheden?

* Citatet stammer fra Marx' Feuerbach-teser og er den afsluttende 11. tese. Marx kortlagde ifølge ham selv det kapitalistiske system og dets konsekvenser for de mennesker, der lever i det. Det var hans ønske at bidrage til kampen for afskaffelsen af kapitalismen, og det kommer også til udtryk i den 11. Feuerbachtese, der er en direkte opfordring til at forandre. Alt for længe har filosofferne forstået verden, men det er handling, der kræves for at gøre den til et bedre sted.

Selvom man ikke har ambitioner om at omstyrte kapitalismen, er det værd at reflektere over opfordringen til at forandre. Marx ønskede en forandring til det bedre, og det gør vi vel også på Institut for Statskundskab? I fald, at det er vore ambition, bør vi måske i højere grad rette blikket mod den anden side af Kommunehospitalets mure og anvende vores opnåede forståelse til at forandre. Til det bedre.

Citatvalg og følgetekst: Anders Bencke Nielsen

